

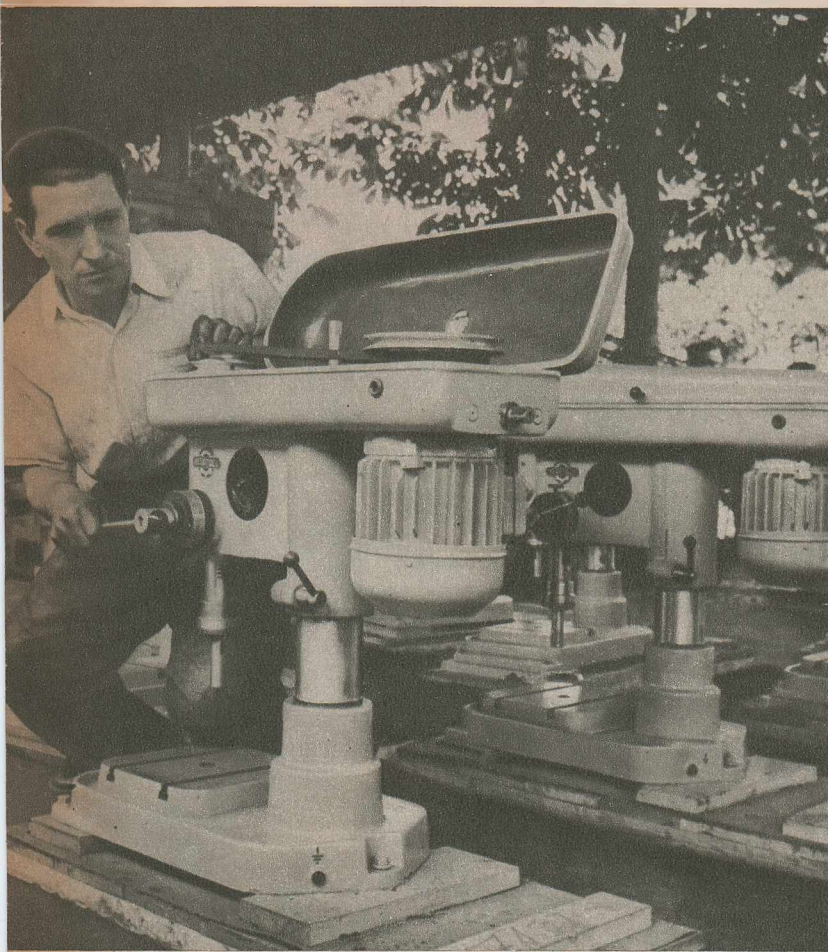
Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACĂRA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Nr. 29 (269)
Anul IX
23 Iulie 1960
**DUPĂ UN ZBOR
CU
HELICOPTERUL...**
Fotografie de
Elena GHERA

Întreprinderea „Înfrățirea” din Oradea execută o gamă întreagă de mașini-unelte. Modernizarea procesului de producție este principala grijă a întregului colectiv. Prin procedeele de mecanizare în curs de aplicare se vor economisi 150 tone de metal. În fotografie: un nou lot de mașini de găurit „A-3” se află la ultimul control de calitate.

ÎNAINTE, CU PUTERI ÎNZECITE!

Însuflețiți de grandioasele sarcini trasate poporului nostru de cel de-al III-lea Congres al P.M.R., muncitorii, tehnicienii, inginerii din toate ramurile de producție își înzeces eforturile în muncă pentru noi realizări pe calea îmbunătățirii și modernizării proceselor tehnologice, pentru producție și productivitate sporită, pentru reducerea prețului de cost al produselor, pentru economii de materiale, pentru o valorificare superioară a resurselor naturale etc.

În fotografiile din această pagină redăm câteva aspecte din diferite întreprinderi în care — ca și în alte sute și sute de locuri de muncă — îndemnul însuflețitor al Congresului au și dat roade bogate:

La fabrica de mase plastice „București”, înlocuirea metalelor cu produși plastici constituie o preocupare de seamă. Iată-l în fotografia de jos pe comunistul Mihai Timarschi (în stânga) verificând un lot de țevi din policlorură de vinil care înlocuiesc tuburile electroizolatoare „Bergman”. În același timp, fabrica produce multe bunuri de larg consum, printre care și aceste jucării pneumatice sudate care, nu ne îndoim, vor fi bine primite de micii... beneficiari (fotografia din dreapta).

Secția preparajie a uzinelor textile „Tudor Vladimirescu” din Capitală a fost recent dotată cu noi mașini de canetat. Lucrând la două asemenea mașini fruntașa Maria Dascălu își depășește zilnic planul cu 8-10 %.

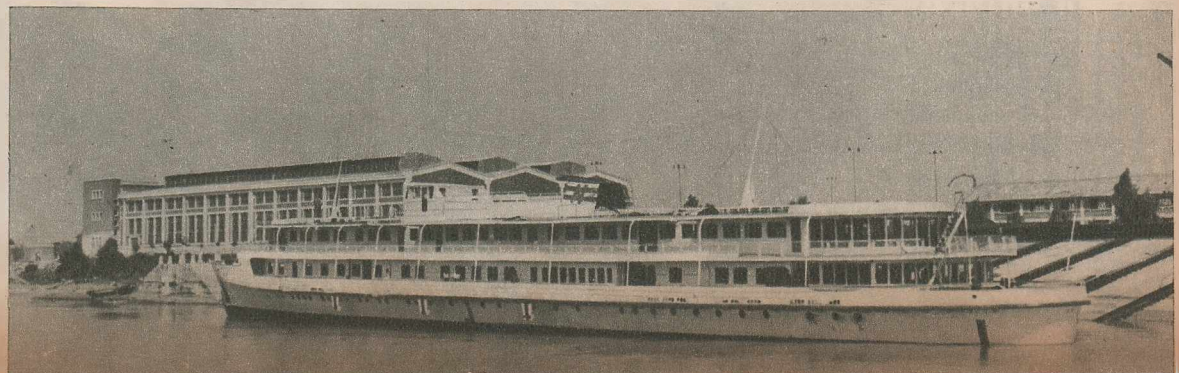

Șantierul naval Oltenița au lansat de curând la apă vasul de pasageri „Oltenița”, prevăzut pentru curse lungi. Vasul, cu o capacitate de 300 de pasageri, efectuează transporturi pe ruta Sulina-Viena. Pe bordul vasului se află hotel, restaurant, club, bibliotecă etc.

COPERTA NOASTRĂ

Săptămîna trecută s-a închis Expoziția sovietică din Capitală, care a fost vizitată de aproape un milion de cetățeni. Cu prilejul expoziției, mulți Bucureșteni au făcut zboruri de agrement cu elicopterele sovietice. În fotografia noastră, tovarășa Maria Mureșan, muncitoare la Combinatul Poligrafic „Casa Științei”, după zbor.

MAREA DE AUR

Fotoreportaj de George CIUDAN (text)
și Eugen IAROVICI (fotografii)

Fetele sînt arse de soare, sprîncenele și cozile lor sînt ticsite de praf. Dar mîinile lor se ondulează peste holde ca un gît de lebădă. Mîinile acestea cuprind cea mai nobilă frumusețe: a muncii. Numai ochii au rămas aceiași: strălucitori și plini de dorul nu știu cui.

Flăcăii, cît ține Bărăganul, par în aceste zile de cuptor niște haiduci coborîți din legendă. Au barba nerasă de o săptămînă, mîinile negre și unsuroase, cămășile pline de motorină. Flăcăii aceștia, mecanizatori și agrotehnicieni de clasă, au înmormîntat ciulinii Bărăganului pe veci și dau acum bătălia pentru ca din pîinea patriei să nu se piardă un gram. Bătălia aceasta e dîrză, întrucît vara lui '60 e al dracului de capricioasă. Azi plouă cu găleata, mîine suflă un vînt de zici că smulge holdele din rădăcini, iar peste cîteva ceasuri soarele arde cu toate cuptoarele sale. De aceea zilele, ba chiar și orele bune de lucru le folosești din plin. Amîni orice altă treabă și poruncești combinelor să-și poarte aripile peste marea de aur, de la ivirea luceafărului de ziuă pînă-n tîrziul nopții.

Așa se întîmplă în Bărăgan. Așa se întîmplă la locul documentării noastre reportericești: gospodăria agricolă de stat din Ivănești, raionul Slobozia.

ÎMPODOBIȚI HOLDELE CU SPICE CA LA IVĂNEȘTI

Nu știm dacă tovarășul Dorian Vișan (directorul gostatului din Ivănești), care a fost delegat la cel de-al treilea Congres al partidului, a dus cu dumnealui cîteva spice de grîu. Lucrul acesta ar fi fost nu o chestiune simbolică, ci un strasnic argument. Să ne explicăm. Gostatul din Ivănești, care are un trup uriaș — 8.000 de hectare — a cultivat în anul acesta circa 4.000 hectare cu grîu. Cineva ar putea să spună: „Ei și? Grîu se cultivă în Bărăgan, slava domnului, de cînd ne știm!”. Perfect. Dar ce fel de grîu? Că una e să pui grîul pe care l-a imprăștiat cu mîna (ca-n poezia lui Alecsandri) bunicul tatălui meu și alta e să semeni soiul care: a) dă cea mai mare productivitate; b) rezistă la frig; c) nu-l seacă seceta; d) nu-l culcă nebunele vînturi din Bărăgan; e) și nu face pomană cu dăunătorii.

În vara aceasta, asemenea soiuri de grîu recoltează muncitorii gostatului din Ivănești. Meritul în această cotitură revine consiliului de conducere și organizației de partid, care au știut să mobilizeze întreaga gospodărie în această acțiune deosebit de importantă pentru succesul agriculturii noastre socialiste.

Cînd a apărut în presă Raportul Comitetului Central al P.M.R. prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea al partidului, comuniștii din gostatul de la Ivănești l-au citit cu un sentiment de legitimă mîndrie. Paragrafele referitoare la producția de cereale, spun muncitorii, parcă erau inspirate și din uriașa holdă de grîu a acestei gospodării agricole de stat.

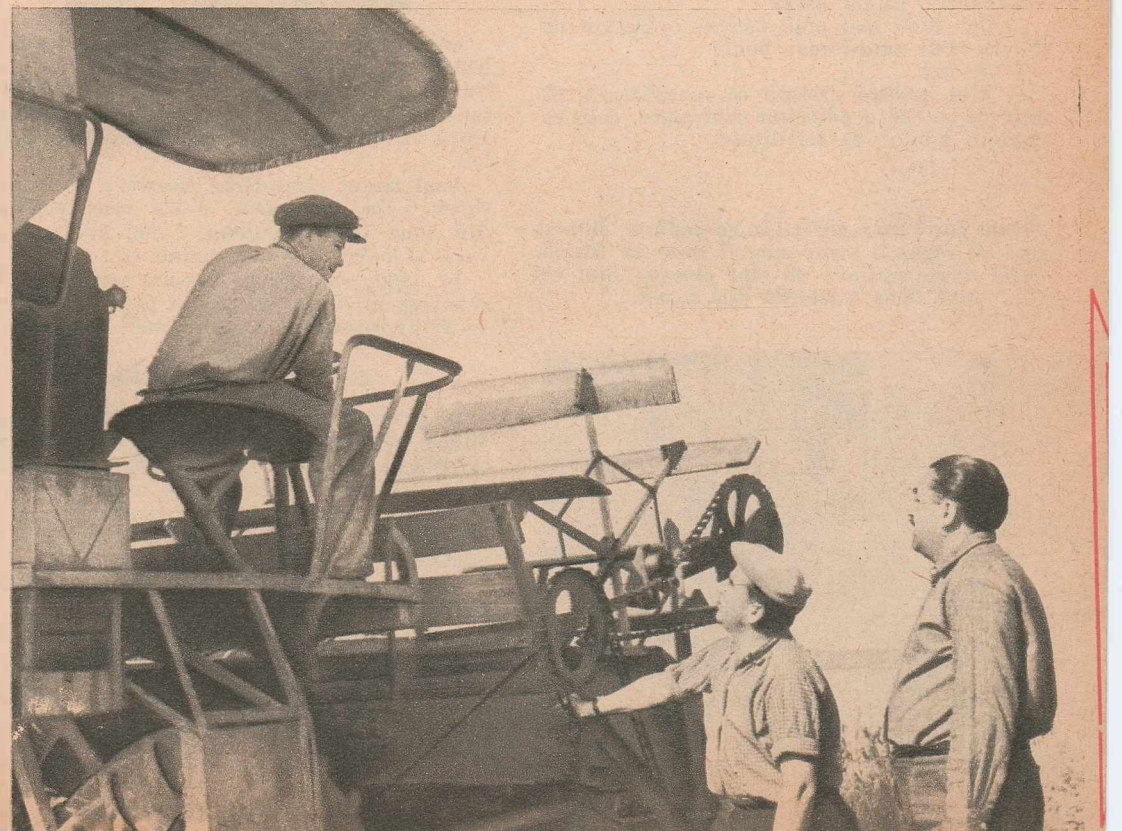
Nu știm dacă pînă în reasul de față a fost calculată producția medie de grîu la hectar. Dar, întrebați individual, 15 mecanizatori și 4 ingineri au răspuns invariabil: 2.800 kg...

Vreți și dumneavoastră — cei ce munciiți în alte unități ale agriculturii noastre socialiste

Minea Gheorghe, șeful brigăzii a II-a complete. Brigada sa e formată din 5 flăcăi. Suprafața destinată brigăzii: 1.050 hectare.

Tovarășii Dorian Vișan, directorul gospodăriei, și Cristea Andrei, organizatorul de partid, îi urează combinerului succes în bătălia pentru stringerea recoltei.

Marin Mihai, președintele gospodăriei agricole colective din comuna Florbaica (al doilea din dreapta), a venit să admire grîul gostatului.

— să obțineți asemenea recolte? Foarte bine. Împodobiți holdele cu spice ca la Ivănești!

TRADIȚII CU CARE EI NU SÎNT DE ACORD...

Am întîlnit la Ivănești vreo 8 mecanizatori — membri și candidați de partid — care ne-au spus că recolta bogată de grîu din acest an din gospodăria lor se datorează și faptului că unele tradiții de lucrare a pămîntului — arături insuficient de adînci, folosirea a prea puține îngrășăminte chimice, întîrzierea însămînțatului — au fost izgonite din activitatea lor.

Interviul cu cei 8 mecanizatori din brigăzile complete vi-l redăm mai jos.

- Ce arătură ați făcut la grîu?
- De la 28 la 30 cm.
- Pentru prima oară?
- Da. Pînă mai anul trecut, o făceam de 25 cm. Dar asta-i mai bună.
- De ce?
- Prin această arătură se mobilizează un strat de sol de o adîncime mai mare, ceea ce sporește gradul de fertilitate.

Achim Zărnescu a crescut în gospodărie. Într-un ceas de răgaz îi serie surorii sale la Bîrlad: „Află dragă surioară că sînt cineva. Sînt cel mai tînăr tractorist din gostat...”

- Ce fel de sol are gospodăria dumneavoastră?
- Cernoziom castaniu.
- Asta e cel mai bun?
- Nu.
- Care au fost atunci elementele determinante în recoltele mari de grîu?
- Soiuri de mare productivitate, arături adînci, cantități sporite de îngrășăminte și însămînțatul pînă la 10 octombrie.
- De ce pînă la 10 octombrie?
- Pentru ca întreaga cultură să intre în farnă înfrățită.

Am verificat aceste răspunsuri la un inginer agronom. Ele au primit viza științifică fără nici un fel de modificare.

ARGUMENTUL SUPREM : CIFRELE

Anul trecut gospodăria aceasta a realizat un beneficiu de 4.600.000 lei. În acest an consiliul de conducere și-a propus ca la fiecare hectar să se obțină un beneficiu de peste 1.000 lei, adică un beneficiu total de peste opt milioane lei.

Anul trecut gospodăria aceasta a livrat statului 6.431 tone grîu, 1.322 tone porumb, 516 tone floarea-soarelui, 7.392 hl lapte de vacă și oaie, 132 tone carne etc.

În 1960, contribuția acestei gospodării la ridicarea nivelului de trai al poporului nostru va fi exprimată în cifre și mai bogate.

CINE MERITĂ FELICITĂRI?

În primul rînd brigăzile complete. Frații Minea, care sînt permanent în întrecerea socialistă și... frățească; comuniștii Nicolae Simion, Nicolae Mustea, candidații de partid Constantin Baicu, Marin Paraschiv și mulți alți muncitori care constituie mîndria gospodăriei.

Băieții din brigăzile complete au o certitudine:

- De pe tarlalele noastre producția medie de grîu la hectar va fi cu mult peste 3.000 kg.
- Felicitări!
- Sar cu gura frații Minea. Și Nicolae Mustea:
- Trebuie să împărțim felicitările.
- Cu cine?

— Cu biroul organizației de partid și cu tovarășii din consiliul de conducere. Pe ei îi preocupă zi de zi ridicarea unității noastre la un alt nivel de organizare și gospodărire socialistă.

TRANSMITEȚI GOSPODĂRIILOR COLECTIVE METODELE CELE MAI BUNE

Tovarăși mecanizatori de la Ivănești, tovarășii ingineri! Dumneavoastră știți că cel de-al III-lea Congres al partidului nostru pune în fața tuturor gospodăriilor agricole de stat — deci și dumneavoastră — o sarcină de mare însemnătate pentru agricultura noastră: aceea de a deveni modele demne de urmat pentru toate unitățile noastre socialiste din agricultură. În ce privește cultura grîului, dumnea-

FIR DE FUM...

... **N** u-i titlu de romanță. Ci o realitate a tehnicii industriale moderne: firul pentru tricotațe fine produs pe cale sintetică, adică „relonul“.

Predat fabricilor de tricotațe de către specialiștii de la Săvinești, transformat în ciorapi durabili ce au finețea pânzei de pânjen, în bluze elegante sau în lenjerie care cîntărește o nimica toată, „firul de fum“ stă la loc de cinste în garderoba femeilor noastre.

I ncă din trimestrul trei al anului trecut, fabrica de ciorapi și lenjerie „Adesgo“ a început, în chip experimental, prelucrarea relonului. Iar în primele luni ale anului, faza experimentală a fost depășită, trecîndu-se la producția industrială, producție ce va crește în semestrul al II-lea al acestui an la circa 3.000 de perechi ciorapi pe zi, din care aproximativ 2.000 perechi fără dungă.

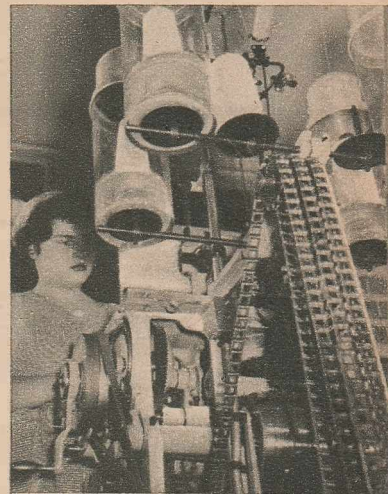
Fabrica „Adesgo“ va contribui astfel la satisfacerea cererilor crescînde de tricotațe ale populației.

În acest scop, în semestrul al II-lea al acestui an, prin înzestrarea fabricii cu utilaj de mare productivitate se va dubla producția de tricotațe din mătase artificială, iar producția din fire de relon va crește cu 30%.

... **M** așinile bizfie încetinel, mo-soarele se învîtesc, ciorapii — douăzeci în aceeași mașină — cresc văzînd cu ochii. Sala supraîncălzită strălucește de alb și curățenie ca un laborator de o formă ciudată... „Laboranții“, adică muncitorii de înaltă calificare ce lucrează aici, poartă șorturi și tricouri și conduc mașinile abia atingînd firul cu degetele lor manichiurate. Manichiura, ca și căldura, sînt o obligație a secției; dacă scade un singur grad din temperatura încăperii, mașinile se blochează, iar dacă degetele prezintă cea mai mică asperitate, firul de relon se rupe... Și pentru a preveni aceste accidente se supraveghează căldura, iar o manichiuristă, înarmată cu foarfeci și pile, controlează mereu mîinile muncitorilor.

La secția „fixare“ se lucrează cu mînuși; aci, înainte de a fi trecuți printr-un fel de cuptor și supuși la o temperatură de 120 de grade, ciorapii sînt întinși pe un fel de soi de „calapoade“. (Aci se definitivează forma ciorapilor și structura tricotelui).

În toate secțiile, podoabele de feul inelelor, ceasurilor-brățară sau verighe-

Aci relonul se transformă în ciorapi fini, fără dungă.

telor sînt interzise sau se poartă acoperite cu șuvițe de mătase. „Relonul se „burzuluieste“ dacă e lovit cu un corp contondent; în locul atins, rămîne imediat o... spătură“ — ne explică inginerul șef Maria Lang, care ne-a însoțit. Și muncitoarea Elisabeta Neagoe, șefa unei brigăzi frunțase, adaugă: „Relonul e capricios după spălare; ia poffim de-l puneți la uscat pe calorifer... să vedem, mai găsiți ceva din el? Tratat însă cum trebuie, relonul are o mulțime de calități: e durabil, frumos...“

În laboratorul de creație se lucrează activ; se desenează și se croiesc modele noi. Se pregătește confecționarea bluzelor din metrajul care a fost tricodat de o mașină ce împieteste două mii de „ochiuri“ o dată, producînd trei sute de rînduri pe minut...

...Fir de fum! Desigur! Dar cîte lucruri utile și frumoase s-au creat și se creează din... fumul acesta domestic!

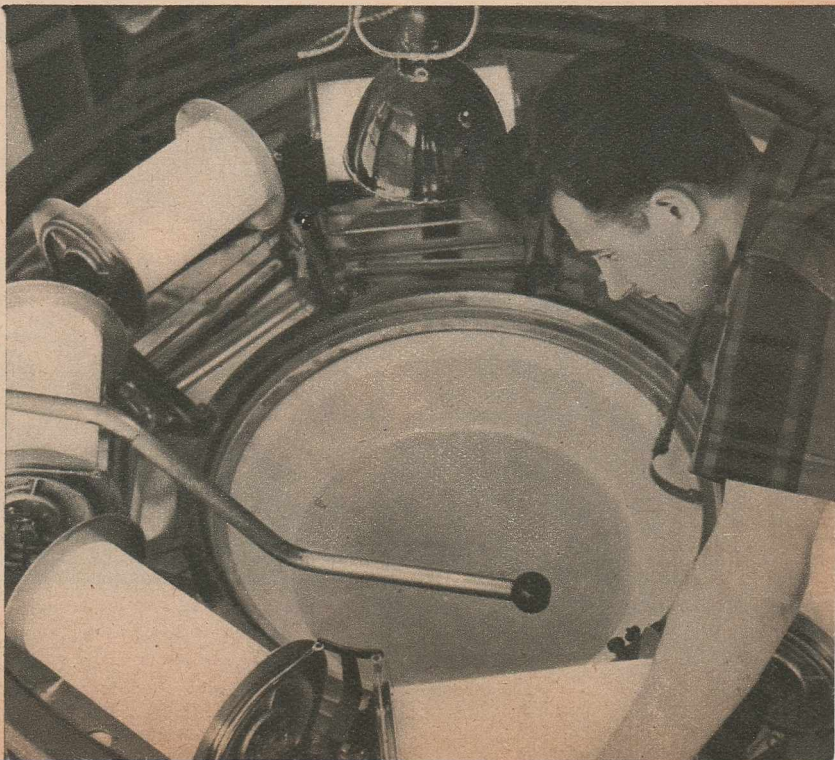
Andriea STEIU

Fotografii de T. PROSAN

După tricotare ciorapii sînt încheiați la mașina unde lucrează muncitoarea Gabriela Bogatu. →

Firul de relon subțire și trainic, sosit de la Săvinești, devine aici, la mașina muncitorului Nicolae Eftimia, un tricot frumos. ↓

voastră ați obținut rezultate frumoase. Lucrurile acestea trebuie să se întîmple și la gospodăriile colective din vecinătatea Ivăneștilor. Am aflat că în comunele Dragoș, Poiana, Floaroaica și Crucea ați dat o mîna de ajutor. E bine însă ca ajutorul acesta să-l sporiți. În cîteva cuvinte aceasta aveți de făcut: transmiteți gospodăriilor colective metodele dumneavoastră cele mai bune!

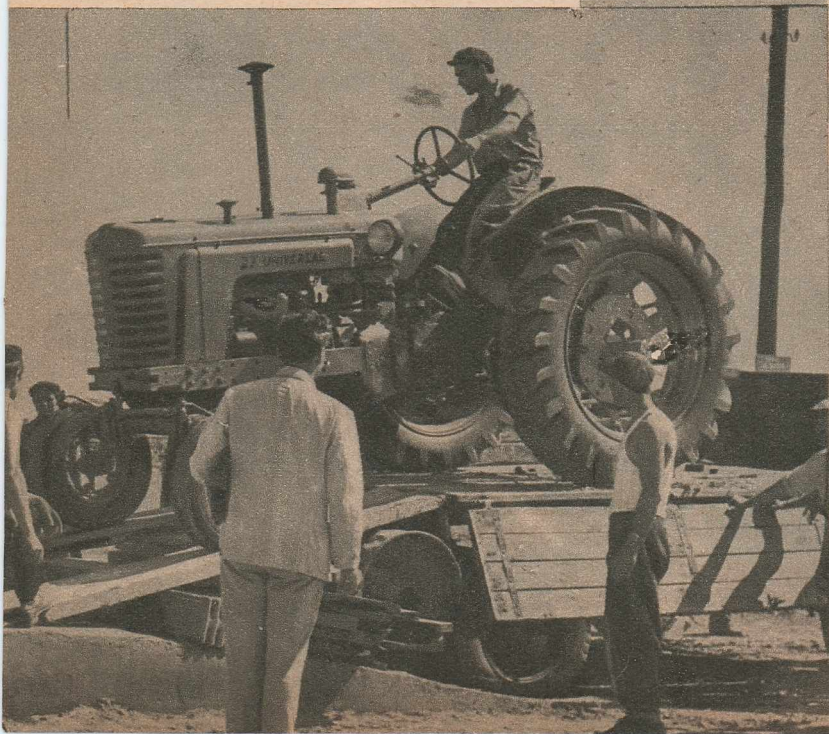
ÎN LOC DE ÎNCHEIERE

La gostatul din Ivănești mai e loc pentru multe lucruri bune. Sectorul zootehnic trebuie pus zdravăn pe picioare (dar nu analiza acestui sector a fost ținta însemnărilor de față). Și pentru traiul oamenilor de aici se pot face și mai multe lucruri: în privința locuințelor, în ce privește activitatea culturală și în ce privește protecția muncii. Aveți patru televizoare. Unul pentru fiecare secție. Frumos! Dar n-aveți un club ca lumea. Depinde de voi să vi-l organizați!

Ați dovedit că știți să lucrați bine. Aveți toate condițiile să faceți din gospodăria dumneavoastră o unitate agricolă socialistă frunțasă din toate punctele de vedere.

↑ **Brigada a 10-a de la secția Ivănești, în pauza prînzului. Un cîntec și apoi din nou continuarea bătației.**

↓ **Industria socialistă trimite agriculturii tot mai multe mașini.**

Lumea „liberă” și câteva realități

„Este extrem de regretabil să vezi că guvernul Statelor Unite ocupă o poziție atât de negativă și de înapoiată în principala problemă a auto-conservării noastre — problema încetării cursei înarmărilor... Fără voie a-
jung la concluzia că în țara noastră există un grup influent care se ridică tot timpul împotriva dezarmării în condiții raționale și care zădărnicește prin toate mijloacele posibile examinarea lucidă a pozițiilor pozitive și constructive...”

Charles Price
(„WASHINGTON POST AND TIMES HERALD”)

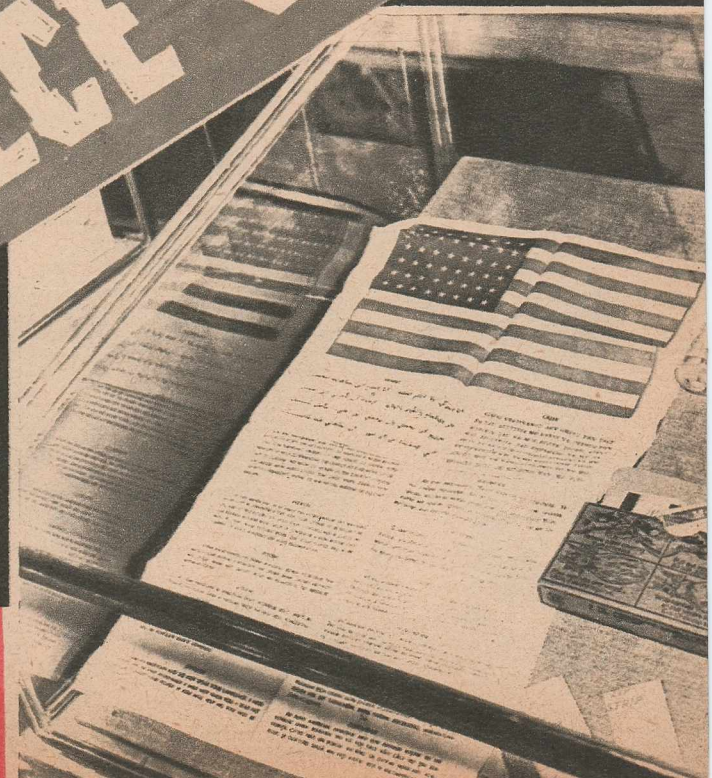
Manevre militare provocatoare organizate în Berlinul occidental — altă mărturie a politicii războinice promovate de revanșarii vest-germani.

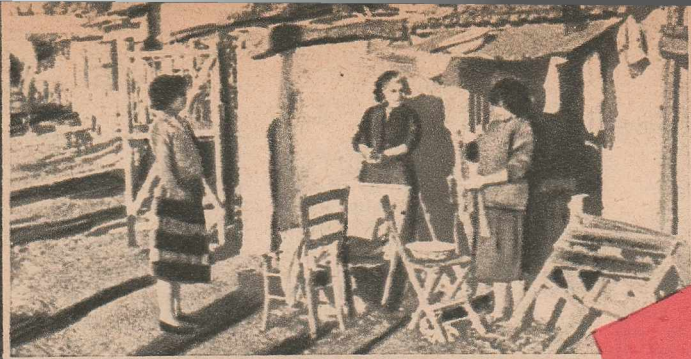

La sediul „Comandamentului aviației strategice” al S.U.A. unde se pun la cale tot felul de acțiuni provocatoare la adresa cauzei păcii.

„RĂZBUL RECE”-SPIONAJ

Unul din documentele găsite asupra spionului american Powers, pilotul avionului „U-2” doborât de rachetiștii sovietici.

„Viața capitalei noastre cunoaște două aspecte cu totul deosebite. Mondenitatea din centrul orașului nu este decât ceva de suprafață, pentru turiștii ce văd numai templele și monumentele Romei antice, nu și mizeria ce apasă asupra orașului

„Pe măsură ce crește forța armată a Germaniei occidentale, se revine la demonstrațiile de forță organizate de elementele cele mai nefaste. O dată cu aceasta apar și antisemitismul, reacțiunea și zăngănitul de arme”.

„REYNOLD'S NEWS”
(săptăminal britanic)

FASCISM-REPRESIUNI-MIZERIE

ca o

plagă incurabilă...

După război toate marile orașe ale Italiei au cunoscut

fenomenul „barăcilor”. La periferiile Romei, peste 54.500 de persoane locuiesc în asemenea barăci demne de a adăposti cel mult animalele... Mizeria și promiscuitatea sînt aspectele caracteristice pentru acești locuitori ai barăcilor”.

„LA STAMPA”
(ziar Italian)

„Zborul avionului „Lockheed — U-2” a fost efectuat în cadrul unei misiuni americane pentru culegerea de informații de spionaj... Programul spionajului din avion deasupra Rusiei era cunoscut de președintele Eisenhower și de Consiliul Național de Securitate și aprobat de acestia. Direcția centrală de investigații a fost organul conducător și a acordat mijloace financiare”.

H. Baldwin
(„NEW YORK TIMES”)

„Dacă avem în vedere declarația făcută de Eisenhower la Paris în legătură cu faptul că Statele Unite nu vor mai efectua zboruri de spionaj, actuala violare a spațiului aerian al Uniunii Sovietice de către avionul de recunoaștere „RB-47” (este vorba de avionul american de spionaj doborât deasupra spațiului aerian al Uniunii Sovietice la 1 iulie — n.r.) trebuie calificată drept a doua acțiune murdară a diplomației americane”.

„SANKEI SIMBUN” — Tokio.

„În fața intrării în minele de la Miike (Japonia) au avut loc serioase ciocniri între un număr de 6.300 de muncitori greviști și 4.200 polițiști mobilizați pentru apărarea spargătorilor de grevă. Au fost rănite 193 persoane, dintre care mai multe sînt în stare gravă. Poliția a atacat muncitorii din pichete cu bastoane de cauciuc, încercînd să-i îndepărteze de la intrarea în mină”.

Agenția „FRANCE PRESSE”

ÎNTR-UN PARC...

- povestire -
de Haralamb ZINCĂ

Ilustrație de Tia PELTZ

Terminasem documentarea. Aveam acum trecute în cartelele toate datele reportajului. Gîndul acesta — de ce să nu recunosc? — mă încînta, îmi dădea sentimentul muncii împlinite. Mă pregăteam să părăsesc uzina, cînd, deodată, prin zgomotul asurzitor al atelierului, mă auzii strigat:

— Hei, tovarășe!
Spre mine venea, aproape alergînd, un bărbat înalt, subțirel, îmbrăcat într-o salopetă unsuroasă. Îl vedeam pentru prima oară și, nu știu de ce, eram mai mult decît sigur că mă ia drept altcineva.

— Tovarășe!
Era înînră omul: dacă avea douăzeci și patru de ani. Îmi dădu de îndată seama de neliniștea care-l stăpînea: buza de jos, plină, îi tremura ușor, iar cu niste bucați de cîrți își ștergea într-una, parcă în neștire, miinile unsuroase.

— Tovarășe!
— Ce-i, frate, ce s-a întîmplat?
Eram acum unul aproape de celălalt.

— Vă cunosc... știu cine sînteți
— Începu el să vorbească precipitat. Fără îndoielă că veți scrie despre brigada lui Marin Vințan...

— Exact!
O umbră de îngrijorare îi întunecă pentru o clipă chipul.
— Mă iertați că vă întreb... Vințan n-a vorbit de Emanoil Teclu?

— Emanoil Teclu?... Teclu?... Teclu?... Nu, aud pentru întîia oară numele asta.

— Cum așa? — se miră interlocutorul meu... Am...

— Da! cine-i Emanoil Teclu și de ce Vințan s-ar fi cuvenit să-mi vorbească despre dînsul?
— Înțrehai eu, cuprins deodată de curiozitate.

— Păi... cine să fie?... Eu sînt Emanoil Teclu și... După o clipă de ezitare, continuă: și așa, spuneți că n-a pomenit de mine? Hm! Ciudat! Știți, și eu, pînă nu demult, am făcut parte din brigada lui.

— A lui Vințan?
— Da, da... Am fost exclus din brigadă. La cererea lui Vințan...
Tăcu. Își mușca buzele ca și cînd ar fi trăit în gînd o amintire dureroasă. Brațele-i căzură obosite de-a lungul trupului. Rămase un timp așa, cu privirile în pămînt.

— Da — oftă el — și așa: nu v-a vorbit de mine?
— Nu! — mă văzui eu nevoit să-l intristez. Crezi că ar fi trebuit să-o facă?

Pe neașteptate, simțindu-mi parcă curiozitatea profesională, îmi propuse:

— Așteptați-mă, dacă vreți, după terminarea schimbului, în parcul uzinei. Trebuie să vă povestesc ceva foarte important. Dar foarte important! Nu văd reportajul dumneavoastră ocolind problema asta. O să mă așteptați?
— Desigur!
— Vă mulțumesc! Atunci, la ora patru; în parc, lângă statuia lui Eminescu.

Se depărtă în grabă, ca apoi să se piardă dincolo de niște raboteze uriașe. Drept să vă spun, toată înfîlîirea asta neașteptată mă cam puse pe gînduri. Mă întrebam: „Cine o mai fi și Emanoil Teclu? De ce la simpla pronunțare a numelui lui Marin Vințan s-a intristat atît de mult?”

Și apoi, de ce Vințan nu mi-a suflat nici un cuvîntel despre Teclu? Întrebările mele aveau să primească un răspuns abia după terminarea schimbului, în parc. Dar pînă atunci mai aveam de așteptat cîteva ceasuri bune. În cele din urmă, mă hotărîi să dau o fugă pînă la redacție, să-mi fac puțînă ordine printre notițe, după care să revin în parcul uzinei. Așa și făcui.

La redacție, revăzîndu-mi însemnările despre brigada lui Marin Vințan, îmi revenea mereu în minte figura amărită a lui Emanoil Teclu. Îi auzeam întrebarea: „Și așa, nu v-a vorbit de mine? Hm! Ciudat!” Devenii și mai curios. Cîții de cîteva ori tot ceea ce notasem în legătură cu Vințan, străduindu-mă, pe baza îndelungatei mele experiențe de reporter, să descopăr ce anume lipsea din carnetul meu, dar nu izbutii. Uf, și timpul mi se părea că trece mai greu ca niciodată!

Ajunsei la locul înfîlîirii mai devreme decît se cuvenea. Găsiu cu ușurință banca din dreptul bustului lui Eminescu și mă așezai. Era o zi plăcută de primăvară; liliacul numai ce dăduse în floare și un parfum fin, odihnitor, plutea în văzduh. Bruce, tresării străfulgerat de un gînd: „Dar dacă Teclu s-a răzgîndit?”

Veni totuși, spre marea mea surprindere, nu singur, ci însoțit de o fată. Îl ținea de braț, îi șoptea ceva la ureche, iar el zîmbea timid. Mă ridicai în picioare. El se apropie de mine, bucuros, cu mina întinsă:

— Îmi pare bine c-ați venit... Prietena mea...
— Vrancea! — se recomandă ea, simplu și prietenos.

— Lucrează și ea în uzină, la tapițerie...
Ea continua să suridă, blînd, deschis. Nu era frumoasă, dar o gropiță în obrazul drept îi dădea un farmec copilăresc.

— Unde vreți să stăm de vorbă?
— trecui eu de îndată la atac.

— Păi, unde? — se întrebă și Teclu...
— Eu zic să stăm aici de vorbă!

— propuse prietena lui, ca și cînd ei i s-ar fi pus întrebarea.

Eu trebuie s-o spun deschis: nu-mi plac femeile care se amestecă în treburile bărbaților. Socoteam că fata ar fi făcut foarte bine dacă ne-ar fi lăsat singuri; ne-am fi descurcat noi și fără dînsa... Dar, sfidîndu-mi parcă simțămîntele, fata mă pofti: — Să ne așezăm!

Ne așezarăm. Emanoil Teclu în dreapta ei, iar eu în stînga. Fata părea că se pregătește să patronizeze discuția, ceea ce mă înfurie, dar mă stăpîni: „Ce se bagă dumneaei?”

— Vreau să asculte și dînsa — mă lămurii Teclu, neabînuind, de altfel, nimic din ceea ce mă cam irita.

— Da, vreau să ascult și eu — întări prietena sa. Pentru că eu socotesc...

— „Maimuțico”, te rog...!

— Bine!
— Îmi pare că v-am făcut curios? — mi se adresă Emanoil Teclu.

— Asta cam așa e — recunoscu eu. Uneori un scriitor e mai curios decît o femeie.

— De ce uneori? — întrebă „maimuțica”.

— Pentru că, în general, curiozitatea femeilor nu poate fi depășită decît rareori...

— Și atunci, numai de către „unii” scriitori — mă completă ea, surizătoare.

— Cu ce să încep? — se întrebă Emanoil.

— Eu, Emanoil — interveni fata — eu aș începe așa: „Am greșit!... Am săvîrșit o mare greșeală!”

„Ce se amestecă? Mai bine s-ar duce să se plimbe, să-și vadă de-ale ei, să umbie prin magazine”. Dar fetei nici pe departe nu-i trecea prin cap un asemenea gînd. O văzui cum îi aruncă lui Emanoil o privire încurajatoare.

— Da — zise Emanoil Teclu, într-un tîrziu. Cred că „maimuțica” are dreptate. Trebuie să știți că am greșit... am săvîrșit o mare greșeală față de...

Tăcu brusc. Nu înțelegeam prea bine ce se petrece cu dînsul: îi venea greu să vorbească sau

se străduia să-și aleagă cuvintele? Și iarăși interveni „maimuțica”:
— Față de Marin Vințan...
Ce tot tragi așa de cuvinte? — îl dojeni ea cu blîndețe și, întinzîndu-și brațul, îi cuprinse umerii cu căldură.

— Față de Marin Vințan? — izbucni eu foarte mirat. Dar cu ce-ai greșit față de dînsul?

— Trebuie să vă spun cîteva lucruri pe care dumneavoastră, ca scriitor, pe semne că le-ați aflat... Doar ați stat de vorbă cu băieții din brigada lui, cu Marin Vințan... Trebuie să amintesc că brigada „uși”, condusă pînă nu demult de unul Tuțulan, era codășă. Asta lucrează acum în altă parte. Douăzeci și doi de oameni alcătuiu brigada.

Băieți buni, calificați. Totuși, munca brigăzii mergea prost...
— Chiar foarte prost!

— interveni „maimuțica”, cu un aer care mie mi se păru a fi cochet.

— Cîștigam puțîn...
— Da, puțîn...

Îmi stătea un cuvîntel pe buze, dar Teclu, ghicîndu-mi parcă intenția, mi-o luă înainte:
— Așa! Nu vă uitați că se bagă mereu în vorbă, dar „maimuțica” are dreptate... Cîștigam puțîn... Nu ne îndepliniam planul. Din pricina asta țineam în loc și treaba altor brigăzi. Iar dînsa, deh, utemistă, mă certa într-una: „Ce faceți voi acolo? Dormiți?”

— Recunoști că te certam pe bună dreptate?
El o privi pieziș dar cu bucurie, poate chiar cu recunoștință, apoi

— Da, orgoliul orbește!

— Eram furios — continua Teclu. Eram convins că Vințan umblă după glorie. Deși faptul că brigada lui era fruntașă iar a noastră codășă era o realitate care ar fi putut să convingă pe cel mai încapăținat om din lume. Eu, însă, nu-mi găseam locul. Mă consideram în om cu o înaltă calificare și mă simțeam jignit. Strigam peste tot: „Unde se bagă Vințan? Să stea locului

și sursul ei simplu, senin, care parcă spunea cu o siguranță uimitoare: „Așa-i că am dreptate?” mă dezarmă dintr-o dată.

— ...Și iată că, într-una din zile, prinde să circule prin atelier un zvon: Marin Vințan a cerut să i se încredințeze lui conducerea brigăzii „uși”. La început n-am dat crezare zvonului. Am ris chiar. Cum are să treacă Vințan, de la conducerea unei brigăzi fruntașe, în fruntea unei codășe? Apoi, cînd am simțit că zvonul se adevărește, m-am infuriat și am început să injur: „Ce se bagă Vințan? Ce vrea Vințan? Să ne dea lecții? Cui? Nouă? I s-a făcut de glorie? Ne descurcăm noi și fără dînsul!”

— Dumnealui e puțîn orgolios!
— sublinie fata cu ironie.

— „Maimuțico”, ia vezi!
— Lasă, știi tu că eu am dreptate! Orgoliul îl poate orbi și pe cel mai inteligent om. Nu-i așa, tovarășe scriitor?

— „Acum se leagă și de mine!” — gîndii eu. Dar are dreptate. Bravo, „maimuțico”, zău că ai dreptate! Zisei:

— Da, orgoliul orbește!
— Eram furios — continua Teclu. Eram convins că Vințan umblă după glorie. Deși faptul că brigada lui era fruntașă iar a noastră codășă era o realitate care ar fi putut să convingă pe cel mai încapăținat om din lume. Eu, însă, nu-mi găseam locul. Mă consideram în om cu o înaltă calificare și mă simțeam jignit. Strigam peste tot: „Unde se bagă Vințan? Să stea locului

și luă mina într-a sa. Fără să vreau, mă minunai. «Uite ce știe să facă o „maimuțică”!»

— Adevărul e că nu dormeam. Ba munceam. Da’ dracu’ știe cum munceam... Astăzi, cînd îmi amintesc de zilele acelea, mă cuprinde o mare rușine. Vă povestesc dumneavoastră toate astea, pentru că nădăjduesc că veți scrie... poate chiar în reportajul asta cu Vințan...
— ...Da, n-ar strica să vorbiți de întîmplarea asta chiar în reportajul cu Vințan — mi se adresă „maimuțica”.

În aceeași clipă, mă încercă dorința să-i spun: „Fetițo, pînă aici... Eu nu sînt Teclu... Știu eu ce trebuie să fac...”, dar

acolo!... La noi, numai planul e de vină!” Într-una din zile, l-am zărit pe Vințan dînd tîrcoale brigăzii. Se așezase cuminte într-un colț și ne urmărea cum muncim. Adică ne studia... ne studia mișcările. Mie însă mi s-a părut că s-a așezat ca un rege pe tron și se uita la noi de sus, ca acel care mîine sau poimîine va deveni stăpîn...

— Ia te uita ce poate să-i treacă unui om prin cap! — exclamă „maimuțica”.

— ...Vințan ne-a studiat cîteva zile la rînd. „Ce vrea asta de la noi?” — îi ațităm eu și pe ceilalți din brigadă. „Se uita la noi ca la niște arătări. Își dăa aere!” De ce eram atît de pornit împotriva omului ăstuia, zău că nu știu.

— Acum știi, Emanoilie!

— Acum știu... și mi-e rușine... iar dumneavoastră trebuie să scrieți despre toate aceste gînduri și sentimente ale mele... Pe urmă, Marin Vințan a preluat brigada. Ne-a vorbit cum nu se poate mai simplu despre gîndurile și planurile sale. Însă pe mine simplitatea asta mă supăra. Îmi spuneam că este forțată. El ne vorbea, dar eu mă uitam în altă parte, nepăsător, ironic, superior. Spunea: „Toate întîzierile provin de la ștanțe. Tuțulan vă dădea ștanțe proaste... vă dădea de furcă!” Pusese degetul pe rană. Într-adevăr, ștanțele lui Tuțulan erau proaste. Însă eu nu mă mai puteam opri și o țineam într-una: „Faci pe grozavu! Să te vedem pe tine ce ștanțe o să ne dai!” Simțindu-mi răceala...

— Ba nu: încapăținarea — îl corectă „maimuțica”.

— ... Vințan m-a luat de-o parte și m-a întrebat: „Membru de partid?” „Da!” — i-am răspuns eu. „Îmi pare bine! Atunci o să mă ajuți!” De asta dată i-am răspuns aruncîndu-i o privire răufăcioasă: „N-ajut carieristii!”

Îl văzui pe Teclu roșind. Tuși încurcat, uitîndu-se într-o parte. Apoi, urmă:

— Astăzi mă întreb cum de a fost eu puțînă ca să-i răspund cu atîta obraznicie... Dar nu e vorba numai de obraznicie.

Uite, sintem doi membri de partid... avem aceleasi teluri. El a zarit nou, iar eu nu.

— Adica? — fi cerui eu sa se lamureasca.

— Vechiul din caracterul dumnealui...

— Da, pina si ea a observat ce fel de om este Marin Vințan. — E un om minunat!

— Numai eu... vezi?... gindeam altfel... Ceilalti membri din brigada incepusera sa-i asculte pe Vințan. Fostii mei tovarasi mi se pareau acum niște fiinte lipsite de personalitate. Pe cîtă vreme, eu îl infruntam. Cînd trecea pe linga mine și-ni atragea atenția asupra unui lucru, eu îi raspundeam așa ca să fiu auzit și de ceilalti: „Știu și singur să mă descurc!” Unii mă admirau, alții nu mă luau în serios. Numai „măimuțica” asta mă certa într-una: „Ai o judecată capitalistă!” „Da — fi raspundeam — tață-meu avea aceluiași la „Malaxa”. „Ești un individualist!” „Nu — o contrazicem — sint o individualitate!” „O să te mănince de viu contradicțiile!” „Ba o să le mănince eu pe ele!”...

Emanoil Teclu zîmbea acum larg, generos. Luă mina prietenei și-o sărută.

— „Măimuțica” asta are ochi buni. Dar să povestesc cum au evoluat lucrurile. Sentimentele mele ostile mi-au fost întărite și de faptul că ziarul uzinal scosese o ediție specială: „Marin Vințan a preluat o brigadă codașă”. Îmi spuneam că am

— „Asta-i cuvîntul! — sări „măimuțica”.

— „...Nu, am și eu personalitatea mea”. Atunci, Vințan, pe bună dreptate, s-a văzut nevoit să mă avertizeze: „Am să cer discutarea purtării tale în grupa de partid”. „N-ai decît” — i-am răspuns eu dur, închipuindu-mi că-l voi intimidă. Vințan nu s-a lăsat intimidat. De altfel, e un om ferm. Așa m-am pomenit pus în discuția grupei de partid. M-am infuriat, apoi m-am întristat. Numai „măimuțica” s-a bucurat. „Ce bine-mi pare — îmi spunea ea. Acum o să-ți dai și tu seama că ești un individualist și nu o individualitate”. Da, a fost o ședință „tare”. Vințan a propus scoaterea mea din brigadă. Grupa de partid a sprijinit propunerea asta. Eu continuam să fiu convins că se săvîrșeste o eroare, că Marin Vințan i-a montat pe ceilalti împotriva mea. Am hiblit o autocritică pe care nimeni n-a luat-o în serios. „Măimuțica”, în vremea asta, mă aștepta în parc...

— Chiar pe banca asta! — preciză ea.

— I-am spus că o să fiu scos din brigadă. Iar ea, de colo, în loc să mă îmbărbăteze, îmi spune: „Bravo! Ia o hotărîre dreaptă. Tu singur ai să descoperi într-o zi că Vințan a avut dreptate!” M-am certat cu dînsa. Ea a început să plîngă...

— Nu-i adevărat! — se apără

De vorbă cu MIHAI NOVICOV

Pe masa de lucru a lui Mihai Novicov sint o sumedenie de ziare și reviste. L-am întrebat pe scriitorul din leftera lor, solicitîndu-i cîteva răspunsuri privitoare la temonul literar contemporan și la planurile sale de creație.

— În creația literară a anilor următori — ne-a răspuns Mihai Novicov — vor trebui să predominie tablourile de mari dimensiuni — pe măsura epocii; eroi puternici, demni, curajoși — de asemenea pe măsura epocii, pe măsura uriașei activități transformatoare și educative a partidului, care înalță omul.

Documentele celui de-al III-lea Congres al partidului reprezintă un grandios program de ridicare a întregii țări. De pe acum se poate prevedea cît de puternic se vor afirma în toate sectoarele inițiativele creatoare ale oamenilor muncii. În fața unei asemenea perspective fiecare scriitor nu-și poate dori altceva decît să reflecte cît mai veridic și cît mai avîntat această realitate. Nu poate exista pentru noi o sarcină mai nobilă. E vorba anume de realizarea unor lucrări care să nu fie numai o oglindă a epocii, dar și factori stimulatori. Pentru aceasta frontul literar este dator să lichideze decalajul care mai persistă între mărimea și frumusețea realității socialiste și reflectarea ei în literatură.

Scriitorii sint conștienți că pentru îndeplinirea unei sarcini atât de importante vor trebui să facă eforturi serioase ca să strîngă și mai puternic legătura lor cu viața poporului. Mișcarea pentru cunoașterea multilaterală de către scriitorii a vieții, a muncii și a luptei celor ce muncesc, a activității concrete, zilnice, pe care o desfășoară organizațiile de partid și, sub îndrumarea lor, organizațiile de masă, se lărgește mereu. Avem tot dreptul și sperăm că din acest contact fecund vor apărea în curînd opere în stare să răspundă cît mai complet lozincii noastre celei mai scumpe: actualitate și partinitate.

Și mai este ceva: anii următori vor marca o creștere substanțială a nivelului de trai al oamenilor muncii, precum și o largire corespunzătoare a rețelei instituțiilor de cultură. Nu încape îndoială că, drept urmare, vor crește simțitor și cererea de noi lucrări literare, și exigența cititorilor. Această perspectivă obligă. Îndemnul adresat creatorilor cuprins în Raportul C.C. al P.M.R. prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la cel de-al III-lea Congres de „a făuri opere la nivelul înaltelor exigențe artistice și ideologice ale partidului și poporului” trebuie să se concretizeze în cît mai multe opere realizate la un înalt nivel artistic, care să reflecte

bogat și multilateral uriașul avînt creator al poporului în îndeplinirea programului elaborat de partid și care să ajute efectiv la accelerarea continuă a ritmului construcției socialiste — iată sarcina principală a literaturii.

— S-a discutat mult în ultima vreme despre rolul activ pe care trebuie să-l îndeplinească critica literară. Ce probleme noi se pun în prezent în acest

domeniu?

— Problemele criticii rezultă din datorită ei de a ajuta literatura să-și îndeplinească sarcinile. Ceea ce presupune în primul rînd principalitate și competență. Dacă literatura are datorită să reflecte bogat actualitatea și să intervină activ în îndeplinirea sarcinilor care decurg din programul construcției socialiste, critica va trebui să transforme această cerință într-un criteriu important de apreciere a noilor lucrări. De la critică se cere să evidențieze pregnant tot ce contribuie pozitiv la îndeplinirea sarcinii amintite, să critice principial, tovarășește răminerile în urmă, să combată formele oricărui manifestare ideologică străină, orice răbufnire a tendințelor burgheze de creație.

— Dorim să aflăm ce lucrări literare aveți pe șantier?

— În curînd va apărea în Editura Tineretului o nouă ediție, întrucîva revăzută, a „Povestirilor despre Doftana”. Va apărea, probabil în 1961, încă un volum de povestiri la care mai lucrez și pe care aș dori să-l intituliez „Amintiri închipuite”. Acolo vor fi reunite povestiri despre lupta studenților comuniști din Iași, în anii 1930-1934, povestiri din viața internațională politicii în lagărul de la Tg. Jiu, cîteva schițe din închisorii, manuscrise vechi, un scenariu cinematografic despre lupta partidului în ilegalitate, în care o acțiunii se va petrece la Doftana.

— Dar în domeniul criticii și teoriei literare?

— Am pregătit pentru tipar un volum de studii și articole care va apărea probabil sub titlul „Realism, realism critic, realism socialist”. În acest volum vor fi reunite o parte din lucrările mele apărute în presa literară în ultimii șapte ani și cîteva studii inedite. În prezent lucrez la un studiu despre „Luptătorul comunist — eroul principal al literaturii noi”. Mă consider dator să fiu prezent — și în viitor — pe frontul criticii literare și al publicisticii. Și dacă toate celelalte sarcini îmi vor da răgazul necesar, aș dori să scriu un volum (nu știu încă ce va fi — un roman sau o suită de schițe) despre viața și munca de astăzi a muncitorilor de la fabrica „Timpuri noi”.

AI. NICHITA

Florin MUGUR

PORTRET

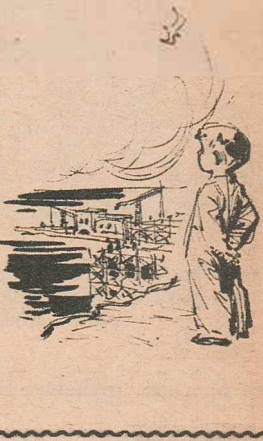
O mai fi aotnd
Scoici, în buzunare?
Îl privesc zîmbind
Zări, unele, chipuri.
Calcă grijuliu
— Vine de la mare —
Parc-ar mai pași
Seara, pe nisipuri.

Și-n ureche, stîns,
Ca-ntr-o scoică moale,
Încă s-au păstrat
Soapte și uitri;
Și-n privirea lui,
Arcuiri domoale,
Leneși pescăruși
Cu aripi subțiri.

Îi miroase-a mare
Părul încîlcit,
Alintat de-un oînt
Slab, dînspre ecluze,
Și sărutul ei
Argintiu, de sare,
Îl sclipește pur,
Pe brațe, pe buze...

El s-a așezat
La baraj, pe-o piatră,
Și privirea lui
Cald, cu bucurie,
Dăruie, sclipind,
Noilor construcții,
Tot ce-a cunoscut:
Marea azurie...

Și-a primit cu drag
Fiul, șantierul.
Vise, dans, culori,
Din priviri le-adună.
Valuri de-ncredări
Și de frumusețe,
Le presimțî urcînd
Pătimaș, spre lună...

LITERAR

dreptate, că Vințan aleargă după glorie. Conflictul plutea în aer și a izbucnit deschis în ziua cînd el a trecut să ne rînduiească pe fiecare la cîte o operație. Eu nu m-am mai putut stăpîni și am sărit: „Am să fac ce cred eu, și nu ce vreți dumneata!” Vințan s-a uitat lung la mine și m-a întrebat: „De ce-mi vorbești așa?” „Pentru c-o meriți!” Eu eram nervos. El, calm. „De ce meriți?” „Umilești oamenii prin atitudinea dumitale!” „Nu te înțeleg!” „Nu trebuia să te bagi peste noi... ne-am fi descurcat și fără dumneata!”

I-am vorbit din nou obraznic, ca un om infumurat. Vințan nu s-a infuriat, m-a ascultat cu răbdare, explicîndu-mi ce crede el despre organizarea muncii în brigadă, că fiecare trebuie să răspundă de o operație precisă. Eu însă nu-l ascultam. Raci-am, prosteste, de bucurie... „L-am lovit acolo unde-l doare!” — îmi spuneam. Mi-e tare rușine, vă rog să mă credeți. Să scrieți despre mine!... Devenisem, pe nesimțite, o piedică în calea brigăzii. O vreme, Marin Vințan a intervenit: „Ai de gînd să te schimbi?” Iar eu de fiecare dată îi raspundeam cu imperțință...

ea într-un fel foarte neconvincător. N-am plîns.

— Ba ai plîns.

— Ei, acolo, cîteva lacrimi. — De atunci au trecut mai bine de două luni de zile. Brigada lui Vințan este astăzi frunfășă, mîndria uzinei. Fiecare om din brigadă cunoaște mai multe operații. Cu aceleași forțe și mijloace produc aproape de două ori mai mult decît în trecut. Oamenii cîștigă bine.

— Chiar foarte bine. — Mi-am înțeles greșeala, am descoperit atunci în Marin Vințan un om dînr-o bucată, un adevărat comunist.

Tăcu, lăsînd să se înțeleagă că nu mai avea nimic de spus. Cîteva minute trecură în tăcere. Fața îl privea cu respect și, acum, ea era aceea care-i strîngea mina. În cele din urmă, „măimuțica” sparse tăcerea:

— Nu-i așa, tovarășe scriitor, că toate astea se numesc rămășițe ale ideologiei burgheze în conștiința noastră? — Da, măimuțico — exclamă eu, bucuros — și iartă-mă că-ți spun și eu așa.

— Ei, vezi, Emanoile, că și de data asta am avut dreptate?

Aproape în același timp, izbucnirăm tustrei în ris.

VITRINA • VITRINA • VITRINA • VITRINA

A.I. Herzen: „Amintiri și cugetări” — vol. III

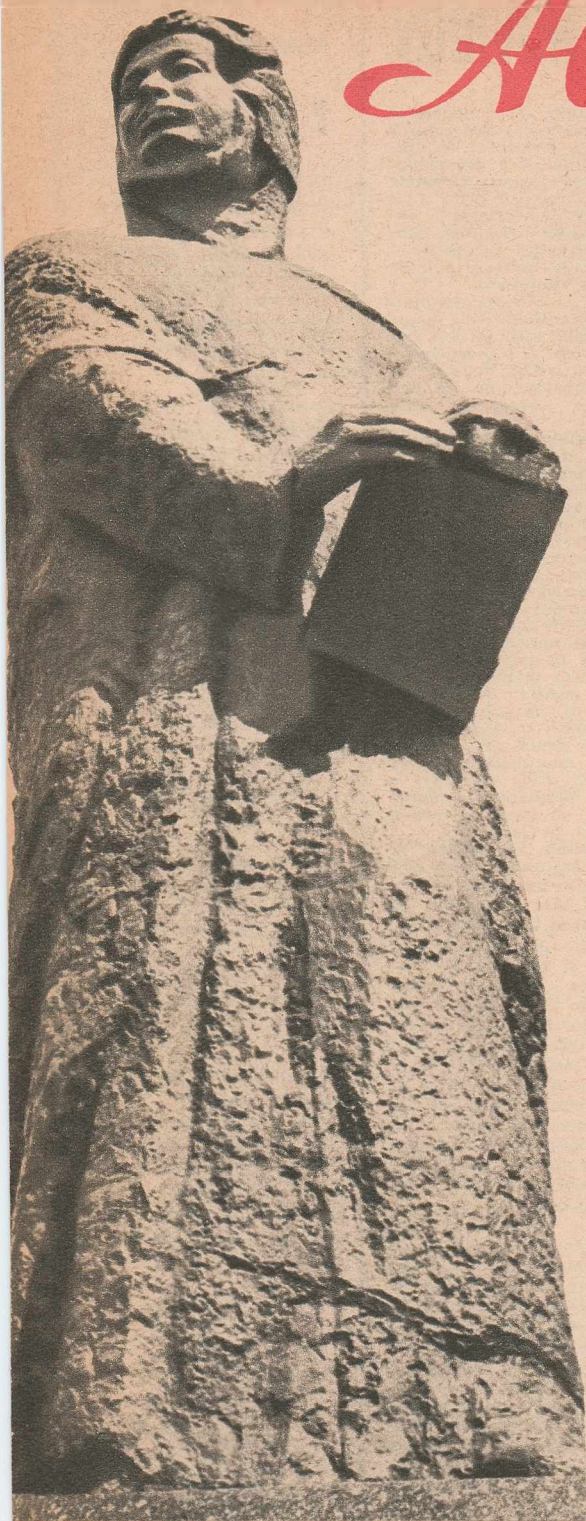
Cel de-al treilea volum al vastei opere a lui Herzen „Amintiri și cugetări” cuprinde evocarea frămîntărilor revoluționare din 1848 și urmărește evenimentele istorice care s-au succedat în Occident în anii imediat următori acestor mișcări revoluționare. Materialele cuprinse în acest volum sint concentrate asupra unor episoade și

întîlniri mai pregnante, pe care Herzen le-a trăit în anii de exil. Și aici, ca și în volumele anterioare, marele scriitor democrat-revoluționar rus încearcă să reușească să prezinte perspectivele dezvoltării istorice a societății umane, de astă dată însă nu pe acelea ale societății rusești, ci pe cele occidentale. Cititorul urmărește cu interes apariția unei noi laturi în scrierea lui Herzen, aceea a cugetărilor filozofice, cărora le acordă un spațiu din ce în ce mai vast. Umanistul cu o vastă cultură filozofică materialistă știe

să tragă învățăminte din mersul evenimentelor, fie că ele se petreceau la Paris sau la Londra (unde Herzen și-a trăit majoritatea anilor de exil), fie în altă parte a lumii. Digresiunile filozofice și cele publicistice reflectă preocupările unui spirit pe care-l interesa în cel mai înalt grad fiecare problemă majoră care frămînta pe atunci lumea și care căuta să discearnă din șirul evenimentelor căile spre progres ale umanității. Volumul al treilea din „Amintiri și cugetări”, operă pe care însuși Herzen a caracterizat-o drept „o oglindire a istoriei

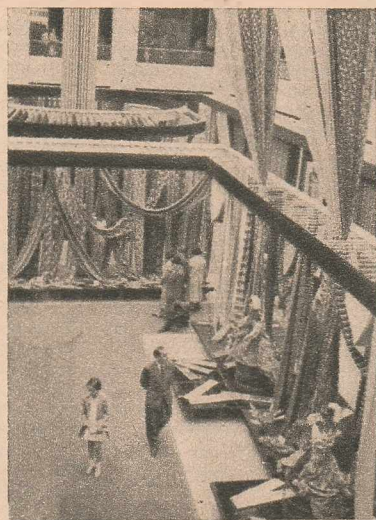
intr-un om care a nimerit întimplător în calea ei”, ne prezintă în plus cîteva figuri de oameni „exceptionali” (termenul îi aparține lui Herzen) și pune față în față activitatea acestora cu aceea a societății vechi, condamnate la pieire. Prezintă acești oameni „exceptionali” (și Herzen înțelege prin ei militanții revoluționari) autorul insistă asupra celor trăsături tipice care caracterizau întreaga mișcare revoluționară din Europa anilor 1848 și următori.

Album polonez

STINGA: La întreprinderea textilă „Gwardia Ludowa” lucrează mulți tineri muncitori, între care și Janina Stopyra (în fotografie). Ei și-au luat angajamentul ca în cinstea zilei de 22 iulie — sărbătoarea națională a R.P. Polone — să reducă rebuturile, să producă peste plan 100 de lăzi de hobine și să dea mai multe produse de calitate superioară.

DREAPTA: Cu prilejul Zilei orașului Opole (Silezia), au avut loc diferite manifestări. În fotografie: un grup de membri ai unui ansamblu artistic de amatori din Opole, îmbrăcați în pitorești costume naționale, pe străzile orașului.

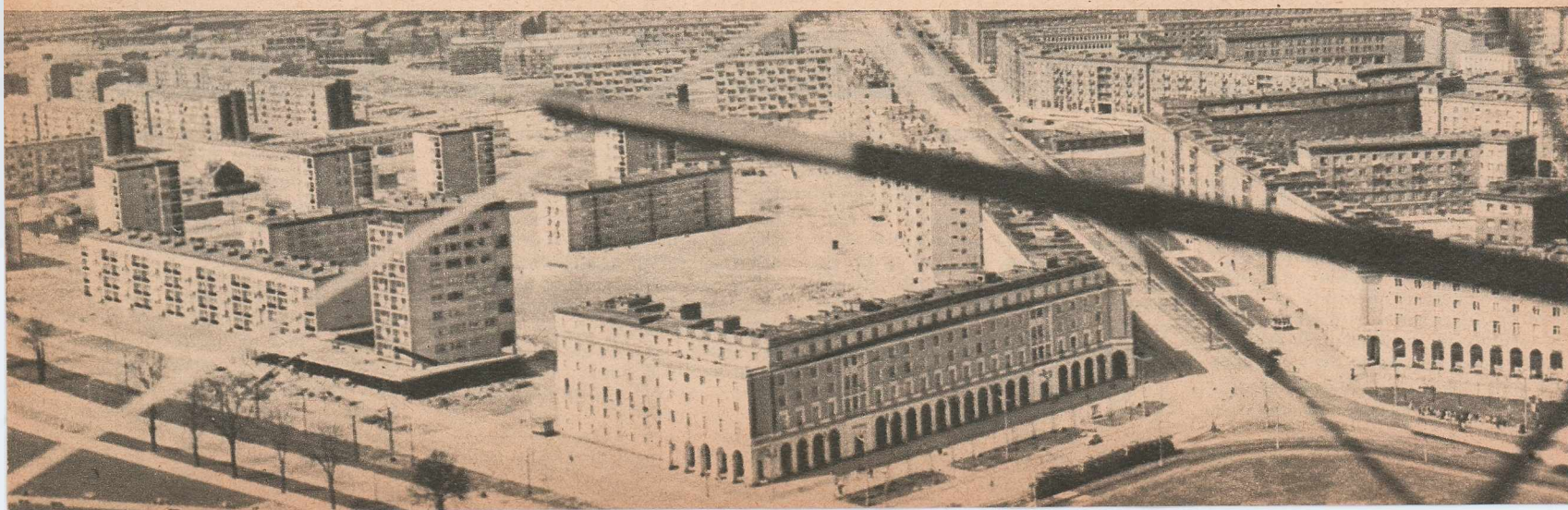

STINGA: Cel de-al 29-lea Tîrg internațional de la Poznan a cunoscut în acest an un succes deosebit. În timpul celor două săptămîni, cît a fost deschis, Tîrgul a fost vizitat de aproximativ 500.000 de persoane, dintre care 6.000 oaspeți din străinătate. În fotografie: un aspect din pavilionul industriei ușoare a R.P. Polone.

DREAPTA: 25.000 de motorete „Ris” vor fi produse în acest an la fabrica de motocicletele „Zakrzow” din Wrocław.

↑ La Poznan va fi inaugurat anul acesta un monument al marelui poet național polonez Adam Mickiewicz.

În preajma uzinelor siderurgice „Nowa Huta” s-a ridicat în ultimii ani un adevărat oraș muncitoresc. Fotografia, luală din avion, înfățișează blocurile moderne construite la Nowa Huta pentru muncitorii uzinelor. ↓

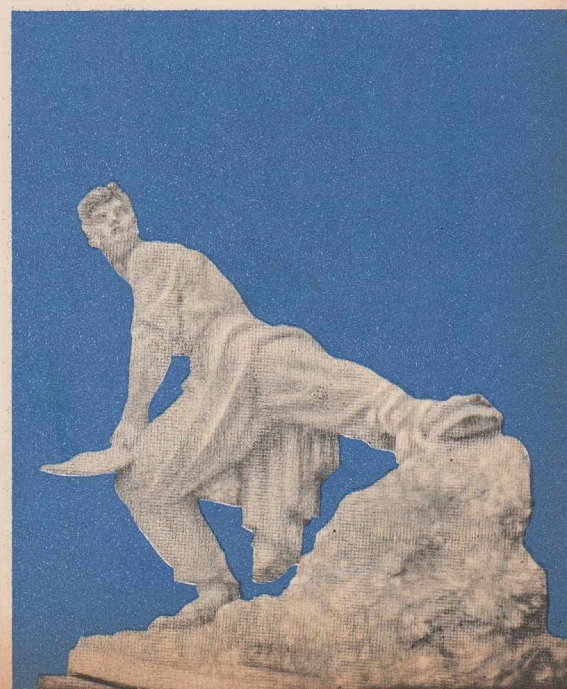

Gheorghe IVANCENCO:

Ojelari în întrecere (linogravură-1960)

Din EXPOZITIA ARTELOR PLASTICE

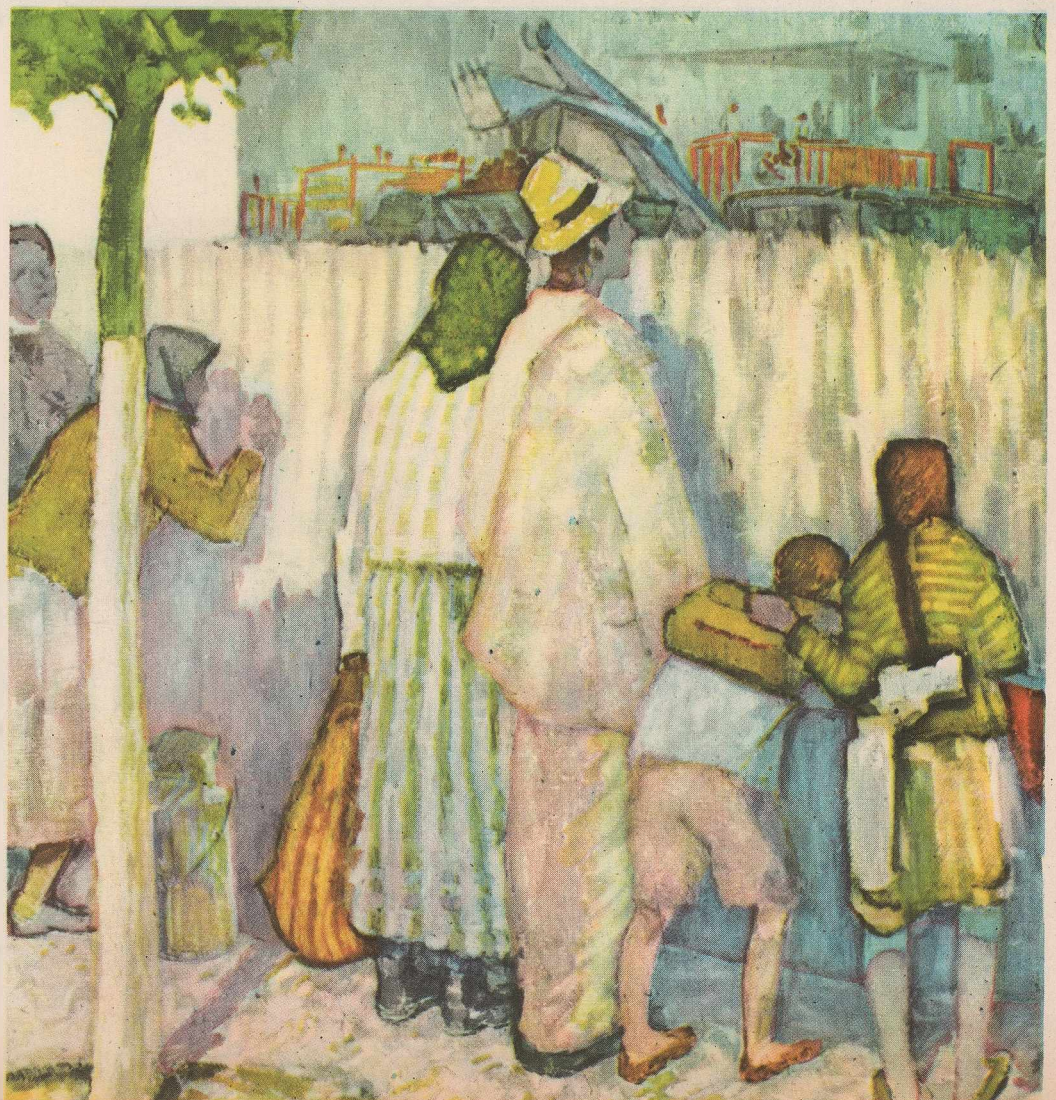
Zoe BĂICOIANU: Avânt socialist (sculptură-1960)

Eugen POPA :

Brigadă de colectiviști (ulei-1960)

Adrian PODOLEANU :

Curioșii (ulei-1960)

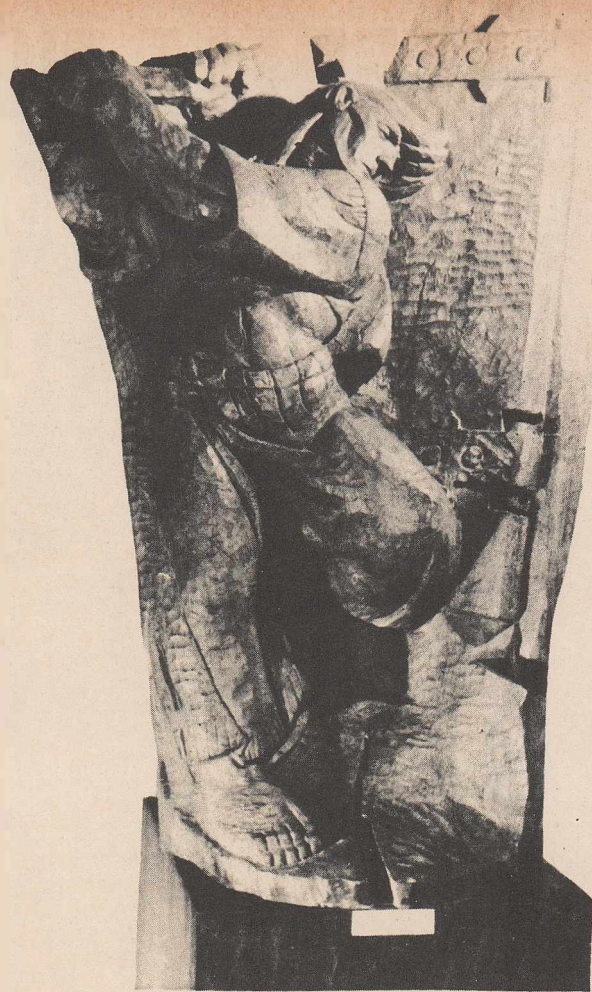
Corneliu BABA:

Ojelari (ulei-1960)

Ion IRIMESCU:

Lupeni 1929 (sculptură-1960)

Geza VIDA:

Răscoala (sculptură în lemn-1958)

Traian VASAI:

Sărbătoarea muncii (linogravură-1960)

Vasile KAZAR:

Activistul (tuș-1960)

PE SCENELE NOASTRE

O NEUITATĂ „POVESTE DIN IRKUTSK”

„Poveste din Irkutsk” — un adevărat eveniment în viața noastră teatrală — e un spectacol tulburător: un spectacol care te ia cu sine, nu te lasă nici o clipă liniștit în stal, te obligă să te zbuciumi alături de eroi, să te bucuri, să suferi și să te înduioșezi, să zîmbești când subțire, când amar, să rizi uneori cu hohote și alteori să lacrimi... Realizatorii bucureșteni (Teatrul Național, sala Comedia) ai acestui spectacol — Radu Beligan care semnează regia, Jules Perahim, creatorul scenografiei, și interpretii, în special protagonistul Marcela Rusu — au obținut un lucru remarcabil: au creat cu mijloace de expresie de mare rafinament un spectacol cu adevărat popular. Popular mai ales prin marea forță a sentimentelor și a ideilor, prin directa lor accesibilitate.

Precum se știe, „Poveste din Irkutsk” e una din recentele piese ale lui Alexei Arbuzov, cunoscut spectatorilor noștri care au văzut „Tania”, „Ani de pribegie”, „Căsuța de la marginea orașului”, „Orașul viselor noastre”, „Cale lungă”. De astă dată, dramaturgul sovietic ne transportă pe un șantier siberian, ducându-ne însă parcă pe acel covor minunat care se cheamă „perspectiva istorică” și arătându-ne oamenii sovietici de astăzi, cu un gest larg de istorician și de poet: „Așa trăiau și gîndeau, la mijlocul secolului al XX-lea, constructorii comunismului!” Ca și Maikovski, Arbuzov ne face să primim prezentul de pe culmile viitorului. Iar de îndată ce „coborîm” pe șantierul de lângă Irkutsk — și începe desfășurarea piesei — această gesticulație de măreție și această privire vulturească de pe înălțimi se dublează cu o foarte umană și caldă pătrundere în cotidian... Într-adevăr, ne aflăm pe șantierul unei hidrocentrale, iar dramaturgul își concentrează luminile reflectoarelor sale

asupra... casieritei de la băcănie. Da! „Tovărășica de la casă”, care învrtește manivela, scoate tichete, ronțăie acadele și uneori uită să dea restul e personajul principal al acestei piese. Valea e o fată veselă, obraznicuță, nepăsătoare și petrecăreață nevoie mare. I se spune „Valea fișneța”, iar cheflilii șantierului insinuează lucruri mult mai rele. Valea trăiește doar pentru sine, e oarecum în afara măreției istorice a epocii; dar, printr-un prieten al ei, ea vine în contact cu un mic „nucleu al comunismului”, cu o echipă de muncitori escavatoriști. Unul din băieții din echipă, Serghei — o minte luminoasă, un suflet înflăcărat — se îndrăgostește de această fată „cu reputația pierdută”. Cu o dragoste adîncă, pasionată, generoasă, el iubește în ea ceea ce e necopt și trebuie să se ridice la viață: iubește în Valea puțința de redresare și creștere spirituală a oricărui om în comunism.

Radu Beligan, de astă dată director de scenă, a cristalizat toate resursele textului, știind deopotrivă să exalte planul romantic-revoluționar al piesei și să speculeze cu finețe asupra planului intim al povestirii; iar Jules Perahim a înobilat spectacolul, conferindu-i acea „optică a distanței”, acea privire vulturească de pe culmile viitorului.

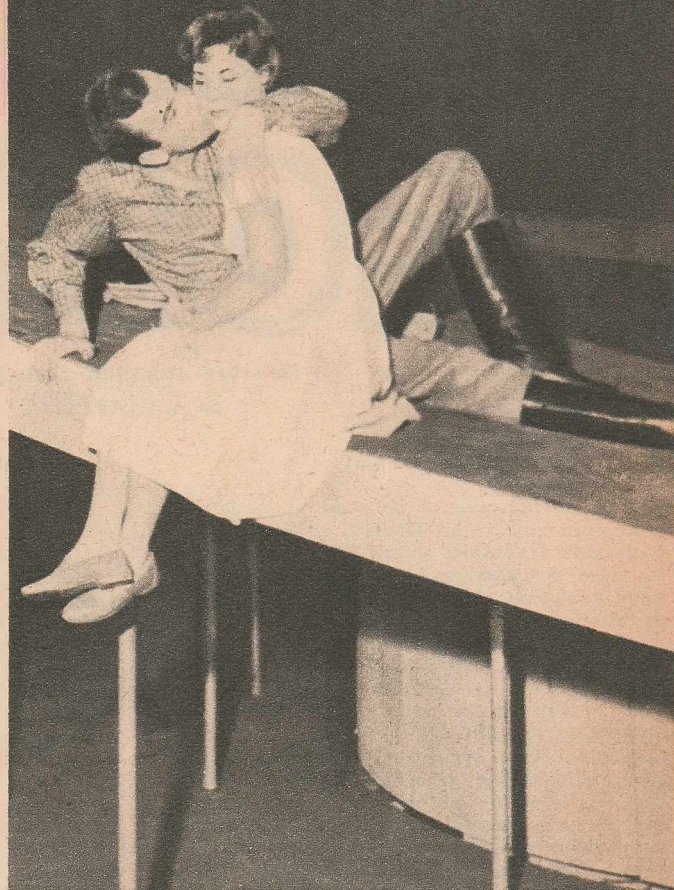
Marcela Rusu a fost o Valea de neuitat. Folosind mijloace artistice de o înaltă măiestrie, sondînd-o pe Valea la diferite niveluri de conștiință, interpreta ne-a sugerat că de fapt „Valea fișneța” e în bună măsură o fată care bravează ca să-și depășească singurătatea, un obscur sentiment de neîmplinire afectivă și acea rană care se cheamă pe șantier „o reputație compromisă”. De la această premisă, Marcela Rusu a început să-și creeze personajul cu o gradăție savantă, întîrziind asupra unor date temperamentale sau de

comportament, menținînd pînă la urmă ceva din acidularea, asperitatea și prospețimea aceluia ton care e numai al Valiei. Marcela Rusu a făcut o compoziție integrală: de plastică, de voce, de mimică, și ne-a făcut să înțelegem ce comori de dragoste și frumusețe așteaptă să fie descoperite în sufletul unei fete simple.

Alături de Marcela Rusu, întreg colectivul — printre care Draga Mihai-Olteanu, N. Gr. Bălănescu, Matei Alexandru, Emanoil Petruț, Mircea Cojan, C. Stănescu, Dem. Rădulescu — a mers pe linia cea bună, în dezvoltarea vieții sufletești a constructorilor comunismului.

„Poveste din Irkutsk” va fi, la deschiderea stagiunii viitoare, o premisă a calității, care va obliga la un nivel artistic general corespunzător.

Viorica FILIPOIU

Marcela Rusu și Emanoil Petruț într-o scenă din admirabilul spectacol al Teatrului Național bucureștean cu piesa „Poveste din Irkutsk” de A. N. Arbuzov.

„VIORI DE PRIMĂVARĂ”

În sala mică și intimă a Studioului Teatrului Armatei, „Viorile de primăvară”, piesa cunoscutului dramaturg sovietic Al. Stein. Își fao auzite acordurile lirice într-un cadru cît se poate de... familiar: rampa miniaturală a scenei desfilîncează distanța dintre actori și public și iată că dintr-o dată tu, spectator din stal, te pomenești interlocutorul scriitorului Șahmatov, personaj investit să prezinte sălii eroii și întîmplările ce vor apărea înaintea noastră. Dar nu numai cadrul propice și formula dramaturgică adoptată de autor creează sentimentul de participare ei, în primul rînd, actualitatea vie a celor ce se petrec pe scenă. Oamenii conturați de Al. Stein (cu aceeași profunzime și finețe cu care ne-a obișnuit în dramele sale) ne atrag prin frumusețea lor sufletească, prin etica lor comunistă care îi caracterizează, cu toate particularitățile temperamentale ale fiecăruia. Și „proba de turnesol” prin care eroii se verifică este

acea hotărîre oficială ca „negrii” (cercetătorii de la Institutul de metale ferose) să părăsească Moscova, mutîndu-se cu întreaga instituție în Urali; prin aceasta este declanșat conflictul piesei dar și „qui-pro-quo”-ul său; căci, de fapt, „colorații” (cei de la Institutul de metale neferoase) vor trebui să se transfere. Asta însă nu mai are nici o importanță pentru că răstimpul celor trei acte de încercături s-a consumat. Petrișev e dovedit că ar merge cu tragere de inimă oriunde l-ar chema datoria, dragostea lui Varvaruc și a Ivanovnei și-a arătat trînicia, cea a adolescentei Mașă pentru Goșă s-a dovedit o mică „furtună” de primăvară ș.a.m.d.

Dar iată că această plăcută convorbire, pe care autorul o propune — prin intermediul personajelor — publicului, nu se desfășoară pe scena Teatrului Armatei în... condiții optime. Regizorul Gh. Cheța și-a condus de astă dată slab orchestra, lăsînd ca fiecare „vioară” a spec-

tacolului, fiecare interpret să-și execute partitura după inspirație și manieră proprie, fără a ține seama de cerințele ansamblului. cîntînd uneori fals și în contra-timp cu celelalte. Nineta Gusti și Gh. Trestian au dus puțin prea departe binecunoscuta lor vervă comică, îngroșînd scenele lor pînă la farsă stridentă; Geo Maican și Aglaie Metaxa și-au dorit personajele sobre și decente dar le-au dus la anemie scenică; Dumitru Rucăreanu și-a tratat rolul cu o indiferență rece. Spectatorul păstrează însă imaginea plină de viață și profunzime pe care Elena Nica Huzum o dă Katiei, gingășia și prospețimea Liei Pop Fărășan (Mașă) și ceva din tonul cald, comunicativ al lui George Sion (Șahmatov). Dar numai atât, dintr-un întreg spectacol, e prea puțin. Păcat. Pentru că piesa merita o mai serioasă și mai gîndită punere în scenă, iar colectivul Teatrului Armatei ar fi avut posibilitatea să i-o asigure.

S.F.D.

„Viori de primăvară” de Al. Stein pe scena Studioului Teatrului Armatei. În fotografie: Nineta Gusti și Gh. Trestian.

NE VIZITEAZĂ ȚARA

În cadrul turneului întreprins din nou în țara noastră, revista de patinaj artistic din Franța „Parisul pe gheață” își continuă cu succes seria sa de spectacole.

Evoluînd în grațioase și complicate figuri de patinaj în fruntea unui ansamblu de 25 de persoane, soliștii Nadine Damien, Mikko Virtanen, Robert Abrivard, Michèle Claire și Gérard Periquet culeg în fiecare seară aplauze binemeritate.

SINGUR ÎN COSMOS

— Povestire științifico fantastică —
de A. KOLPAKOV

(Urmare din numărul trecut)

Alfa Eridan trecuse de zenit și se întorcea încet spre apus, când Russov, abia mișcându-și picioarele din cauza oboselii, se așeză în sfârșit la volan și apășă pe butonul de pornire automată a mașinii; dar în loc de zgomotul cunoscut al reactorului atomic, totul rămase stăpînit de o tăcere înfricoșătoare. Apăsă din nou — dar tot aceeași liniște! Atenția îi fu atrasă de discul strălucitor de iradiții al cadranului unui aparat de control. „Crește ionizarea” — îi atrăgea atenția aparatul. „Pleacă!” — îi spunea culoarea roșie a becușorului. „Pleacă!” Repeta-tele scurt-circuite, pe care le dovedeau capetele topite și arse ale contactelor și releelor centrale, probabil că scosese din funcțiune mecanismul de pornire, deranjaseră automatele de o rară precizie ale mașinii, ca și ecranele protec-tore împotriva radiațiilor reactorului, iar acum iradiția străbătea în afară, intensificându-se în fiecare minut. El privi încă o dată contorul. „Cinci mii de roentgen pe oră!... Aceasta este limita peste care costumul de scafandru nu mai prezintă siguranță!” ...Nu mai putea ră-mine în mașina atomică nici un minut în plus. Începu să scoată corpurile tovarășilor din zona periculoasă. Valurile violete se spargeau uni-form de fărîm, acompaniate de foșnetul surd al copacilor din pădure. Russov, respirînd din greu, își simțea picioarele ca de plumb. Mem-brele sale aproape că nu-l mai ascultau. Măsura

metrii chinuitor de lungi pe care trebuia să-i străbată: optzeci de pași pînă la marginea pădurii cu o povară grea în spate și optzeci de pași înapoi. Și drumul ăsta chinuitor trebuia să-l repete de unsprezece ori! Când lăsă cu grijă pe pămînt ultimul astronaut, i se făcu rău. Pentru un moment își pierdu cunoștința. Și cîtva timp trebui să se odihnească într-un somn ciudat. Apoi el se trezi și își săltă capul. Un astru gălbui, strălucitor, se ascundea după pădurea înaltă, roșiatică, care înainta pînă în mare în partea dreaptă. Simțea o mare oboseală și o greutate în cap. Situația grea în care se găsea îl readuse însă repede într-o stare de încordare puternică. „Ce-i de făcut?... Mașina atomică e defectă... reactorul ei emană radiații ucigașe. Pînă la „Pallada” sînt doisprezece kilometri... De ce în navă nu se găsește o mașină atomică de rezervă? Stai! Stai!... Dar graviplanul? Ura! Graviplanul!” Începu să strige de bucurie. Doar în „Pallada” se găsește graviplanul, o mașină mare, spațioasă! Va trebui să-și adune ultimele forțe pentru a ajunge pînă la navă... Deodată deschise larg ochii, înapă-mîntat de un gînd: „Da, dar graviplanul este desfăcut în bucăți!...” Își mai aminti că înainte de plecare mecanicul și inginerul electronician discutaseră schema montării mașinii, care se compunea dintr-o serie de mecanisme mari și mici aranjate în compartimentul rezervat mărfurilor... Deci, încă o decepție!...

Russov, lipsit de putere, se lăsă să cadă pe pămînt. După un minut de gîndire, el ajunse la concluzia că nu va putea să monteze graviplanul pînă cînd nu va cunoaște funcționarea părților lui componente cum o cunoșteau Jont și Feodorov. Ce-i de făcut? Să plece singur la astronavă, lăsîndu-i aici pe tovarășii săi, și să se apuce de studierea schemei graviplanului — treabă care-i va lua probabil cîteva luni?... Da, dar tovarășii săi nu trebuie să fie lăsați aici în situația în care se aflau, mai mult de două-trei zile. Cît mai repede posibil ei trebuie să fie supuși acțiunii frigului hipotermic salvator... Dar cum să-i transporte pînă la navă. Cuprins de desperare, se ridică cu greu în picioare. Pe bolta cerească violetă se stingeă sinistru lumina galbenă-roșiatică.

Stringînd din dinți, Russov se apropie din nou de mașina atomică, obsedat de un gînd chinuitor: cum să găsească o ieșire din această situație desperată? Să transporte cîte un om la astronavă? Aceasta înseamnă să meargă de unsprezece ori într-acolo și înapoi... doisprezece kilometri și încă doisprezece kilometri... aproape trei sute de mii de pași, iar jumătate din drum să-l parcurgă cu povara grea în spate!... Își dădu seama că asemenea eforturi îi depășesc forțele și că l-ar doborî...

În aceste locuri, ca și în regiunile tropicale de pe Pămînt, noaptea venea pe neașteptate. Așa se întimplă și acum. Totuși, pe pipăite, Russov se întoarse la mașina atomică. Apăsă pe clapele exterioare și ridică șovăitor bordul de masă plastică al vehiculului. „Prostule! — își zise. Iată o platformă bună pentru transportat: bordul!” Această descoperire îl înaripă. Intră în cabina de conducere și acolo găsi repede instrumentele ce-i trebuiau. Puse apoi în funcțiune proiectorul de pe casca de zbor, pentru a avea lumina necesară, și începu să demonteze bordajele laterale ale mașinii atomice. Mînuind cu îndemînare instrumentele, el găuri partea din față a fiecărui bordaj, făcînd două deschizături, prin care introduse cîte o frînghie din masă plastică flexibilă, mulțumind soartei că le găsisese în cutia cu piese de rezervă. Apoi se înhămă în curele.

Aproape fugînd, trase ambele bordaje, transformate ad-hoc în platforme, spre corpurile tovarășilor săi care, din depărtare, păreau negre. „Acum cît mai repede spre astronavă, spre frigul salvator al băilor anabiozice!”...

Russov așeză cu grijă pe ambele bordaje corpurile aflate în nesimțire ale astronautilor

Acum, în vară, două vagoane-cisternă călătoresc regulat între litoral și București. Ele nu transportă însă nici petrol, nici vin, nici lapte. Conținutul lor este cu totul neobișnuit: nămol, zeci de tone din miraculosul nămol de Techirghiol. Des-înțarar? Ambulatoriu de fizio-terapie și de cultură fizică medicală al Ministerului Transportu-rilor și Telecomunicațiilor. Sub această emblemă complicată se află de fapt una din unitățile sanitare ale M.T.T.-ului, care a transformat un colț de pe fărîmul acului Băneasa într-o mică dar eficientă stațiune curativă. Așar-lar, mulți bucureșteni care nu le duc să se trateze cu nămol de Techirghiol la sursă pot face ucrul acesta... acasă. Adică chiar în București, la 15 minute — nu troleibuzul — de centrul rașului, într-un pitoresc cadru al lacurilor care mărginesc Capi-tala. Deci, reumatismul, sciatica, olinevritele și încă o duzină de maladii asemănătoare pot fi tratate acum cu nămol rece și în București. Acest fel de tratam-ent este, începînd din sezonul actual, la îndemîna nu numai a salariaților Ministerului Trans-porturilor și Telecomunicațiilor, ci a oricărui bolnav căruia medi-

GHIOLUL DE PE MALUL LACULUI BĂNEASA

de F. URSEANU

cul său îi recomandă nămol. Costul tratamentului este deosebit de ieftin — gratuit chiar pentru o anumită categorie de pensionari sau pentru copiii sub vîrsta de 16 ani ai salariaților.

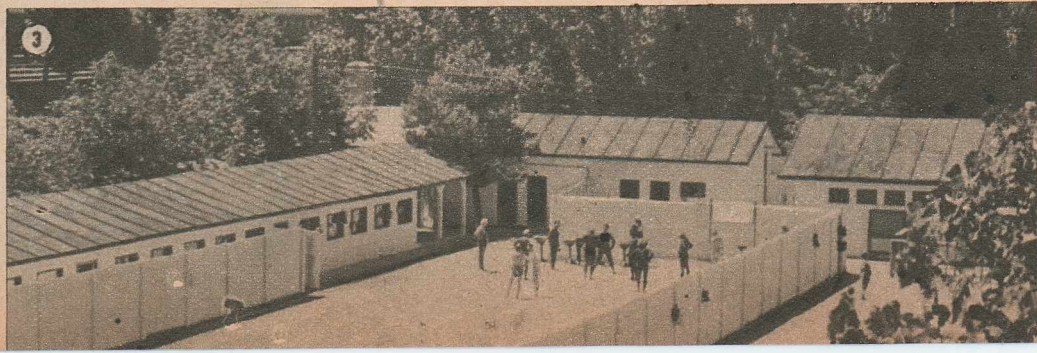
Am vizitat recent „stațiunea balneară” de pe malul lacului Băneasa. Condițiile create aici — păstrînd proporția — nu-s prea diferite față de cele de pe malul Techirghiolului. Tratamen-tul, controlul sanitar, îndruma-rea medicilor, instalațiile cu apă caldă, sălile de sudație, sălile de agrement, biblioteca, într-un cu-vînt tot ce-i nevoie pentru o cură balneară și de refacere, au fost realizate de stat și puse la dispoziția oamenilor muncii.

Fotografiile alăturate vă redau cîteva aspecte din acest mic Techirghiol de la marginea Capi-talei...

① Așa se poate vindeca reuma-tismul...

② Înainte și după tratament e necesară vizita medicală. Pentru a-ceasta toată ziua stau la dispoziția bolnavilor doi medici balneologi.

③ Vegetația din jurul plajei creează un decor plăcut băilor de nămol.

și cu un oftat adânc își spuse că nu va putea duce ambele „camioane”. Îndr-adevăr, pe fiecare platformă se aflau câte șase oameni care, împreună cu costumele lor de scafandri siderali, constituiau câte o povară prețioasă de jumătate de tonă!... Adunându-și toate puterile, trase una din platforme. Scriștând, improvizatul vehicul se mișcă greu din loc. „Nu e de loc ușor... Dar treaba trebuie să fie dusă pînă la capăt!” — își zise el. Hotărît, se înhamă la primul „camion”.

Se întunecase complet. Felinarul de pe casca de zbor arunca înainte o lumină abia perceptibilă. Pădurea sălbatică și întunecoasă îl primise cu o liniște înfricoșătoare, tulburată rar de filfitul aripilor unor păsări trezite din somn și de alte zgomote neclare. Russov se gîndi la pericolul apariției unor fiare sălbatice și se cutremură. Dar se liniști repede, amintindu-și că era la el un radiator atomic puternic, pe care îl găsisse în mașina atomică, un aparat de felul celui cu care fizicianul țintise în monstrul marin, declanșînd astfel catastrofa. Luă radiatorul și-i mișcă pîrghia generatorului de iradiații pînă la gradația roșie, pregătindu-l în acest fel pentru orice eventualitate.

...Russov se oprea la fiecare sută de metri. Inima îi bătea frenetic, respirația i se accelerase, fiecare pas era din ce în ce mai mult un chin. Eforturile supraomenești pe care le depunea pentru a trage înainte „camionul” greu cu astronautul îl epuizaseră complet în scurt timp. Mușchii picioarelor și ai miinilor nu mai voiau să se supună comenzilor. Pentru prima dată regretă faptul că, în ultimele luni înainte de zbor, fiind prins de alte preocupări și avînd chiar o ușoară doză de melancolie, frecventase neregulat Palatul Sănătății și Forței. Curelele îl apăseau insuportabil pe umeri, intrîndu-i adînc în materialul flexibil al costumului de scafandru. Dar el mergea înainte, mișcîndu-și cu greu picioarele, înaintînd numai cu un kilometru pe oră — o viteză care putea fi ușor întrecută și de un melc...

Pădurea i se părea nesfîrșită. Pierduse noțiunea timpului și a locului, dar tot mergea și mergea, împleticindu-se, căzînd și ridicîndu-se iar, pentru a face din nou două-trei salturi înainte și a se prăbuși. În sfîrșit, după una din aceste repetate prăbușiri, încercă zadarnic să se mai ridice: nu-l mai ajutără puterile. Un somn greu îi cuprinsese corpul istovit!...

...Din depărtare se vedea la orizont corpul „Palladei”. Cînd ajunse la astronaută căzu din nou, dar își reveni cam după o oră și-și reluă istovitoarea trudă...

De felul cum a reușit pînă la urmă să-i transporte pe tovarășii săi în astronaută, el și-a amintit ulterior cu groază, de nenumărate ori. Dar pînă la urmă a izbutit!...

Din cauză că setea îl chinuia puternic, el se grăbi să-și scoată casca de zbor și să soarbă cu lăcomie un termos întreg din „nectarul sideral”. Apoi se apucă să-i elibereze pe tovarășii săi din costumele de scafandri. Transportînd-o în baia anabiozică pe Sergheeva, el simți cu multă durere în suflet cît de reci îi sînt miinile și, înainte de a închide acoperișul transparent al rezervorului hipotermic, îi sărută buzele înghețate.

...Îi cără pe toți șase în interior, îi introduse în rezervorul hipotermic, apoi se duse după al doilea „camion”. „Pînă la noapte trebuie să reușesc să mă întorc la astronaută” — își spuse el cu hotărîre, zorindu-se la drum. Dar intrînd peste două ore în pădure, înțelese că nu va reuși: ziua era aici cu mult mai scurtă decît cea de pe Pămînt la aceeași latitudine. Însă simțurile sale slăbiseră într-atît, încît nici nu mai încerca vreo teamă în fața perspectivei de a străbate a doua noapte în pădure.

Se uită în sus, spre coroanele arborilor, care fremătau și, ca și în noaptea precedentă, printre frunze nu se zărea nici o stea. Probabil că cerul era acoperit de nori și el orbecăia într-un întuneric profund, ca într-un sac cu cărbuni. Deodată începu o ploaie puternică, un adevărat potop, cum nu întîlnise nici la tropicele Elerei, cu mii de ani în urmă. După ce norii se răzburară din plin, potopul fu urmat de o ploaie măruntă și deasă. Apa se revărsa în pîrîiașe și cascade peste coroanele uriașelor ferigi și ale arborilor. În scurtă vreme solul deveni o adevărată baltă. Russov aluneca la fiecare pas și picioarele i se împotmoleau în noroiul roșiatic. Din ferire ploaia se opri tot atît de neașteptat cum începuse. Dar mersul era incomparabil mai greu ca înainte. Ultimele sute de metri care îl despărteau de

pădurea de pe țărni îi parcurse căzînd aproape la fiecare pas. Noroc de costumul său de astroscafandru, care îl apăra în oarecare măsură de loviturile ucigătoare ale pietrelor și butucilor.

Ajunse pe litoral la ora trei noaptea; era vorba însă de ora indicată de ceasul lui, oră de care nu avea certitudine, întrucît nu cunoștea noțiunea timpului pe această planetă. În tot cazul, era un miez de noapte de nepătruns. La liziera pădurii fu întîmpinat de zgomotul puternic al oceanului înfuriat. Malurile gemeau sub loviturile vîntului și ale talazurilor...

★

Agățîndu-se cu miinile de tot ce găsea în cale, Russov trăgea cu mare greutate „camionul” pe povîrnișul lin, pe care se scurgeau din pădure spre mare sute de pîrîiașe formate în urma ploii torențiale care se abătuse asupra pădurii cu un întreg ocean de apă. „Camionul” aluneca pe solul umed mult mai ușor decît ieri pe uscat, dar în schimb Russov nu avea nici o siguranță în picioare și la fiecare pas aluneca și cădea. Din cauza aceasta el parcurse în două ore numai un kilometru.

Lumina proiectorului de pe casca sa de zbor se clătina în tactul pașilor lui, luminînd cînd un tufiș des, stropit cu picături mari de apă ca niște briliante, cînd tulpina zbîrcită a unei plante gigantice, cînd o grămadă de arbori doborîți de furtună. I se părea că merge de o mie de ani și, totuși, nu vedea sfîrșitul sălbaticei jungle. Deodată în fața sa auzi o respirație puternică. Stingînd micul reflector de pe cască, se opri înfricoșat. Simțea din toate fibrele corpului său că acolo, în întunericul de nepătruns, se ascundea ceva enorm și înspăimîntător, probabil o fiară sălbatică primitivă. Respirația fiarei era atît de puternică, că Russov auzea clar mișcările frunzelor care vibrau în curentul de aer pe care-l expira fiara prin nări și pe gură. Ce era de făcut? Lui Russov îi fu frică să pună în funcțiune radiatorul atomic, deoarece nu era sigur că va putea nimici pe loc fiara. Și, pe cît se vedea, nici animalul nu avea de gînd să plece. Totuși, pînă la urmă trebuia să ia o hotărîre! Pipăind în întuneric radiatorul, Russov îndreptă spre deșeu o lumină albă pătrunzătoare de iradiații. Înaintea lui sări ceva. Tufișurile trosniră și se auzi un răget atît de puternic, că prin tot corpul lui Russov trecu un fior de groază. Apoi el simți că pe deasupra lui, prin aer, zbură ceva enorm, care căzu greu la zece pași în spatele lui. Horcînd înspăimîntat, acest „ceva” se tîra spre el, cutremurînd solul. Atunci Russov, de frică uitînd de sine, îndreptă lumina radiatorului spre monstrul care se apropia, pînă cînd acesta, izbit de radiații, înțepeni. Cu toate că era extenuat, astronautul se îndreptă spre acest „ceva”. Pe nesimțite începuse să se lumineze de zi; în penumbra zorilor distinse rinjetul unui animal apocaliptic, labele lungi, puternice, și un corp gigantic vîrgat de niște dungi ciudate de culoare nedefinită.

Apoi Russov începu din nou să se tîrîie în patru labe, mergînd din ce în ce mai greu din cauza încordării, adormind și trezindu-se la fiecare pas. Tîrziu, în cursul dimineții, el reuși să ajungă în cîmpie. Un vînt regulat și puternic, care sufla dinspre Alfa care răsărea, usca repede solul umed. În aer se puteau vedea aburii de apă ce se ridicau de pe sol, eva-

porîndu-se sub acțiunea razelor necunoscutului soare. Ajunse la „Pallada” de-abia spre seară și căzu într-un somn adînc lîngă luminatorul de la intrare, zîmbînd și bucurîndu-se că în sfîrșit periculoasa expediție se terminase.

Două zile și două nopți Russov a dormit în salon fără să se scoale măcar pentru a mîncă. Acum nu-l mai înspăimîntau stihiele necunoscutei planete. Pereții de nepătruns ai „Palladei” îl apărau de orice pericol. Iar tovarășii săi se odihneau în anabioză. Ei puteau sta acolo trei mii de ani, feriți de orice schimbări ce ar fi putut surveni în organismele lor.

În cea de-a treia zi Russov se trezi complet odihnit, dar cu o durere surdă în tot corpul. Două ședințe în cabina cu iradiații de împăspărire, o alimentație hrănitoare și „nectarul sideral” îl readuseră definitiv în puteri. Era timpul să se gîndească la zborul spre Pămînt.

El intră în Centrala de conducere, se uită cu sfială la îngrămădirea de aparate complicate, butoane, cadrane și rele. „Nu te teme — parcă-l înbiau aparatele — doar ne cunoști!” Oftă, deoarece nu putea să pornească atît de ușor motoarele și să zboare spre Pămîntul drag. „Programul de zbor... Oare îl voi putea întocmi fără ajutorul matematicianului, al astronomului și al calculatorilor?... Undeva într-un spațiu inimaginabil de departe, la quadrilioane de kilometri de aici, plutește în Cosmos Soarele, atrăgînd după sine planetele sistemului solar și Pămîntul, parcurgînd în fiecare secundă 270 kilometri; cu aceeași viteză se mișcă în spațiu și Alfa Eridan, însoțită de planetele ei; cu greu își va putea atinge nava ținta. După ce va parcurge o bucată oarecare din drum, fără îndoială că vor avea loc deviații provocate de gravitație, care vor schimba direcția zborului; cîmpurile magnetice intersiderale vor denatura, desigur, indicațiile aparatelor și alte întîmplări neprevăzute vor surveni pe drum... Dar traiectoria zborului trebuie făcută strict pe linia dreaptă, deoarece aparatul zburător se poate mișca numai pe această linie...”

(Continuare în numărul viitor)

În romînește de M. SAFIR

CAMERA NOASTRĂ

Întreprinderea „Profil II”. Se asamblează mobilierul care în curând va fi oferit cumpărătorilor.

În odăile bunicilor noștri trăneau piese masive și grele. Masivitatea aceasta nu era aparentă. Nu rareori, ca să treci de la ușă până la fereastră, trebuia să ocolești scaune mari, mese greoaie, sofale incomode, făcând o adevărată călătorie. Dar omul a vrut să respire cât mai liber chiar în propriile lui odăi, să se bucure de spațiu; de aceea tendința de masivitate a dispărut treptat.

Garnituri — sau serii!

În locul camerelor de odinoră întâlnim azi camere cu funcțiuni complexe. Cum trebuie să fie mobilată acestea? Care concepția mobilierului livrat în garnitură nu e prea rigidă? Căci locatarul, cumpărând o garnitură de cameră, vede că-i lipsește o bibliotecă pentru cărți, o masă pentru televizor, o discotecă sau un fotoliu. Iată-l deci privat de o seamă de piese mici. De aceea, ideea unor proiectanți de a se produce mobilier în „serii” pare să fie cât se poate de interesantă și practică. Ea se concretizează prin crearea unui

număr de piese de mobilier cu funcțiuni independente (pat, masă, scrin, fotolii, biblioteci, diverse măsuțe, discoteci etc.) care să formeze o serie unitară prin detaliile, prin finisajul, prin concepția plastică. Ele pot fi cumpărate separat, după necesitate și plac, și prin asociere să formeze un interior armonios. Unii ar putea reproșa că acest sistem ar duce la monotonie. Dar ea poate fi evitată prin variante de finisaj, de culoare și tapiterie.

Masele plastice din camera noastră...

Deseori, privind mobila, ne punem întrebarea: oare lemnul a devenit atât de „clasic” încât nu poate fi înlocuit? Dacă unele esențe, ca nucul, se întrebuințează din ce în ce mai rar, lemnul a continuat totuși să rămână elementul de bază în construcția mobilierului. Și iată că policolorura de vinil are șanse să intre în acest „fief” al lemnului. Neinflamabilă, rezistentă la agenții chimici, fără miros, cu stabilitate dimensională și cu un domeniu de utilizare între -10°C și + 80°C, ea concurează în construcția mobilierului. Foliile opace pot înlocui furnirul estetic al panourilor; P.V.C.-ul plastifiat — materialul textil de tapiterie; P.V.C.-ul spongios — arcu-

rile fotolilor; foliile opace — lacurile; iar hirtilele melaminate pot înlocui suprafețele vopsite. Deocamdată toate acestea se experimentează; amatorii de material plastic trebuie să fie răbdători încă puțină vreme...

PAL...

PAL... În cuvânt nou care, părăsind sfera tehnică, va intra fără îndoială în limbajul cotidian. PAL-ul este un material de construcții cu calități excelente, din care se pot confecționa vagoane de pasageri ori case, lambriuri sau caroserii auto, pardoseli sau mobilier. Mobilier? — s-au întrebat scepticii privind studiul PAL pus în vânzare mai deunăzi. Nu altă formă de prezentare le plăcea, cît materialul în sine, ignorând total că din anul 1956 funcționează pe glob 175 de fabrici care produc PAL. PAL-ul nu este un surrogat al panelului, ci un semifabricat net superior lui. Încercând raftul unei biblioteci care are o placă de 22 mm grosime, constatăm că ea cedează doar la circa 170 kg; proiectând pe o ușă o placă, ușa rezistă timp de două ore la temperatura de 750°C... Alături de masele plastice PAL-ul este un material al viitorului și multe din camerele noastre vor avea mobilier PAL.

C. B.

O cameră mobilată cu piese din PAL

STRĂVECHIUL CALLATIS IEȘE LA LUMINĂ

A

rheologii au din nou de lucru în străvechiul Callatis. Prilejul le-a fost oferit recent de cîțiva colecți-

viști care lucrau la construcția unui grajd pe terenul gospodăriei colective „Drum nou” din Mangalia. Tîrnăcoapele lor au lovit, la un moment dat, niște morminte antice. Locul colectivștilor l-au luat imediat arheologii, iar șantierul unei construcții zootehnice s-a transformat subit în șantier arheologic. Încă de la început s-a stabilit că e vorba de o necropolă romană de la începutul epocii noastre. Săpăturile din prima săptămîină au dat peste o serie de morminte din piatră de calcar, așezate la rînd și conținînd fiecare unul sau mai multe oseminte omenești. Necropola se întinde pe o suprafață destul de mare și, după cum se pare, oamenii de știință vor avea prilejul să se întâlnească cu un bogat material arheologic. Pînă în prezent au ieșit la iveală cîteva obiecte de podoabă, una din aceste piese fiind de aur. Săpăturile continuă, conduse fiind de arheologul Constantin Preda de la Institutul de arheologie din București. Un sprijin serios la dezve-

lirea necropolei îl dau arheologii și organele locale și regionale.

★

În același timp, în cealaltă parte a Mangaliei, nu departe de țărmul mării, a fost descoperit zidul vestic de apărare al străvechiului Callatis, ridicat aici în timpul ocupației romane. Această nouă descoperire s-a făcut după ce anul trecut fusese scoasă la lumină, de către arheologi, latura de nord a cetății, pe o lungime de aproape 300 de metri.

Fr. U.

Este cercetat cu atenție fiecare colț al zidurilor ridicate de romani în străvechea cetate elenă Callatis.

PĂDURILE DE MÎINE

Fotoreportaj de Traian PROȘAN

Puiștii au crescut devenind arbori, dar intervenția omului e necesară și în stadiul acesta. Se întâmplă adesea în păduri ca unele exemplare să se dezvolte, într-o anumită perioadă, mai puțin decît celelalte. Coroana mai înaltă a celorlalți copaci îi acoperă sufocându-i. Exemplarele acestea, fără șanse de dezvoltare, sînt tăiate înainte de a se usca și putrezii, lemnul lor folosindu-se în construcții, pe șantiere...

Iată viitoarele păduri. Peste cîteva decenii vă veți putea rădăci printre pinii acestia. Deocamdată ei cresc în pepinieră sub îngrijirea pădurarului Vasile Bălan. În primul semestru din anul acesta lucrările principale din pepinieră au fost realizate în ocol în proporție de 110 la sută.

Am văzut în Valea Șipoaiei un lucru neînchipuit de gingaș: am văzut crescînd pădurile viitoare. Apiecat peste ele, pădurarul Vasile Bălan le mîngîia creștetul. Pădurea era la picioarele noastre și, neatenți, am fi strivit-o sub talpa. Am îndenușecat lîngă un molid cît o șchioapă. Părea o rîmureică plîpîndă de brad. Privindu-l, ni-l imaginam mare. Un molid fainic. Dar molizii ajuși la maturitate au peste o sută de ani. Faceam deci în imaginație un salt uriaș.

Vasile Bălan, pădurarul de aci, lucrează așadar pentru secolul viitor. Pregătește păduri pentru anul 2060 și pentru mai tîrziu chiar. Le pregătește aici, în pepiniera de la Șipoaia, apoi dincolo, în plantații, mai tîrziu în stadiu de arboret și de păduri tinere în drum spre maturizare.

Uneori sîntem tentați a crede că pădurile cresc singure. Singurătatea lor este însă numai aparentă. Omul le veghează de cînd se află plîpînde, în pepinieră, pînă la anii depărtați ai maturității. O multitudine de oameni le veghează, le apără, le dau îngrijire. Pădurile cer o uriașă investiție de muncă, de grijă pentru a se dezvolta armonios, vișuros.

Pădurarul din Valea Șipoaiei înțelege prea bine întreaga frumusețe și semnificație a muncii pe care o face. Vasile Bălan e comunist și comunistii rămîn aceiași și aici, în inima pădurilor. La umbra unui molid uriaș a citit Raportul C. C. al F.M.R. prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea al partidului. Din el și-a desprins în gînd partea lui: va îngriji și mai bine pădurile din sectorul pe care-l are în grijă. Pentru aceasta face zilnic kilometri întregi pe vreme bună și rea. Trece de aici peste deal în Cîlțiera, ca să îngrijască semînșurile naturale: se abate prin arboret, trece în fiecare zi prin pădurile tinere. Are pretutindeni oameni destoinici care-l ajută.

De două zile colindăm prin bazinele forestier Timiș. Ne aflăm pe teritoriul Direcției regionale silvice Stalin sau, mai precis, în limitele Ocolului silvic Stalin. Păduri, păduri, păduri... nesfîrșite păduri. Simfonie de verde. Bogăție de nepretuit înscrisă însăși pe stema țării între marile ei bogății.

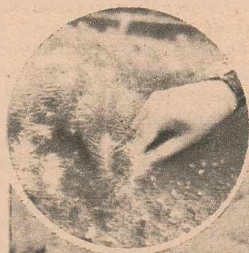
În ajutorul lor vin însă și oamenii din afara pădurilor. Tineretul patriei noastre își face din aceasta o sarcină de onoare. La de an, tineretul satelor urcă pe coastele munților la acțiunile de plantări. Prin culti-

buția voluntară a tineretului s-au realizat în ultimii ani masive lucrări de împăduriri.

„Vor fi executate lucrări de împădurire pe o suprafață de 400 mii hectare — arată Raportul C. C. al P.M.R. — luîndu-se măsuri de îmbunătățire a calității și de reducere a costului lucrărilor”. Se vor extinde culturile speciilor cu durată scurtă de creștere. Pentru sporirea resurselor de material lemnos, se va reface arboretul degradat din pădurile comunale etc. etc. Iată o muncă uriașă, la care sînt chemați oamenii de specialitate de feul lui Vasile Bălan și, alături de ei, tineretul patriei noastre...

...Și a fost o vreme cînd în pădurile noastre s-au săvîrșit adevărate masacre forestiere. Exploatarea pustitoare amenințau literalmente patrimoniul forestier. Lipsa de preocupare pentru refacerea pădurilor din trecut a lasat moștenire rîni adînci și greu vindecabile. Aurul verde era jefuit fără milă. Vindecăm acum rînile moștenite și sporim totodată bogăția noastră forestieră.

Molizi de trei ani. Mîinile trec grijului printre rînduri, plîvindu-i de buruieni, ridicîndu-i atunci cînd ploaie iși îi apleacă. În primăvara viitoare se vor planta cu ei alte suprafețe despădurite. În campania din primăvara aceasta planul de împăduriri a fost realizat în proporție de 123 la sută.

LA MUNTE

Vacanța, fie că este de 2-3 săptămâni sau numai de 8 zile, înseamnă odihnă și destindere. Pentru tovarășele care urcă pe munte finuta vestimentară este clasică și nu se demodează: șorți sau pantalon, șosete de lână și bocanci, bluză, pulover și impermeabil care apără de ploaie și vânt.

Femeilor mai puțin sportive, celor care-și petrec vacanța într-o stațiune de munte făcând doar mici excursii în recinădă sau plimbări în pădure, le recomandăm un pantalon de catifea reiată gri și un rindyahe din balonseide galben (desen nr. 1). Jacheta din balonseide are linia dreaptă, ușor îngustată în partea de jos, se închide cu nasturi ascunși și are o garnitură de țighețuri la guler, manșete și la linia care marchează umărul și buzunarul.

Șortul — o finută foarte practică la munte — poate fi purtat fie cu o bluză cu mâneci scurte și buzunare cu cută la mijloc (desen nr. 2), fie cu un scampolo alb, cu gât înalt și mâneci trei sferturi. Acest ansamblu poate fi completat cu o vestă din dăftină roșie, croită pe linie dreaptă și având șlit la cusăturile laterale (desen nr. 3).

Pantalonul și șortul nu se potrivesc oricui. Cine are pulpele pline sau soldurile mari trebuie

neapărat să înlocuiască această finută cu o justă largă făcută din doc sau balonseide albastru (desen nr. 4), care îmbracă mult mai bine. La această justă se va asorta un scampolo în dungi galbene, albe și gri.

Pantalonul trei sferturi, cu pieplăr (desen nr. 5), comod și practic, în special pentru plimbări și mici ascensiuni, va fi făcut din balonseide sau doc de culoare închisă și la el se va purta o bluză simplă, galbenă, gri deschis sau albă.

Pentru după-amiaza sau pentru o vizită într-un oraș mai mare, iată o finută care, deși are linia sport, are în același timp o notă mai elegantă (desen nr. 6). Fusta largă, cu corseleta, cu un cordon țigheț care trece prin cele două găci poate fi purtată cu o bluză croită raglan, cu revere lungi și închisă cu doi nasturi mari de sidef. În zilele mai răcoase acest ansamblu va fi completat cu o jacheta de lână sau un rindyahe.

Profitați din plin de vacanță, faceți zilnic plimbări și ușoare exerciții de gimnastică, umpleți-vă plămîni cu aerul ozonal al munților, iar în zilele de ploaie, îmbrăcați bine, cu pantofii sport, șosete de lână și impermeabil, mergeți cu obrazul nefardat în bătaia ploii: este un mijloc excelent pentru hidratarea și împrosptărea epidermei.

DE VORBĂ CU MEDICUL

TIRIAN — Curtici. La boala varicoasă, în forma pe care o aveți dv., nu se recomandă cura balneară. Evitați statul în picioare, în nemiscare. Veți uza cit mai mult de poziția sezindă și de cea culcată, cu picioarele ridicate pe o pernă. Veți evita eforturile fizice. Faceți băi locale calde, la 36 grade, cu masaj. Luați de trei ori pe zi câte 20 de picături din soluția: extract de hidrastis, extract de hammamelis și extract de viburn. Cite 10 grame din fiecare. Pentru dureri puteți face injecții intravenoase cu Novocaină cite 10 ml din soluția 1 la sută. Acestea vor ameliora și mîncărimile care-și au probabil cauza în tulburările de circulație datorite varicelor de care suferiți.

TICU — București. Prietenii dv. v-au informat greșit. Față de cele relatate în scrisoare vă asigurăm că situația este normală. Nu aveți nevoie de nici un tratament.

C. R. — București. După operație, soția dv. a rămas cu o singură trompă. În ce privește posibilitatea unei sarcini, veți consulta un ginecolog,

care va trebui să constate dacă nu există în această trompă vreun proces inflamator. În cazul că există un asemenea proces, soția dv. urmează să facă tratamentul antiinflamator pe care-l va prescrie ginecologul. După acest tratament se va face controlul permeabilității trompei prin salpingografie cu lipiodol. Numai atunci ginecologul va putea preciza dacă există posibilitatea unei sarcini.

NELU C. — Pitești. Datele relatate de dv. în scrisoare sînt insuficiente, întrucît nu ne spuneți nimic despre bolile de care ați suferit în trecut și nici ce anume tratamente ați urmat. Credem că durerile de cap de care vă plîngeți sînt de tip migrenos. Trebuie să vă îngrijiți dantura și pentru aceasta vă veți adresa unui medic stomatolog. De asemenea, să faceți, la un laborator de specialitate, examenul metabolismului bazal și, cu acest rezultat, să consultați un endocrinolog. În ceea ce privește tratamentul migrenei, consultați nr. 16 (256) al revistei noastre, care tratează aceasta la rubrica „De vorbă cu medicul”.

Dr. Silviu GHEREA

GIMNASTICA LA DOMICILIU

COMPLEX DE EXERCIȚII FIZICE PENTRU FEMEILE GRAVIDE ÎN LUNILE 7, 8 (I)

de prof. Ana Maria ENĂCHESCU

În lunile a 7-a și a 8-a, femeia gravidă duce sarcina cu mai mare efort. Pe lingă abdomenul mărit, care o forțează să incline partea de sus a trunchiului înapoi și mărește curbura coloanei lombare, intervin cîteodată: greutate în respirație, palpitații, oboseală sau tulburări de natură organică. De aceea efortul fizic al gravidei nu mai poate fi același ca în lunile precedente, ci mult scăzut. Efortul din timpul zilei trebuie redus ca durată și intensitate, iar orele de odihnă mărite ca număr.

În complexul de exerciții fizice speciale pentru gravidele în lunile 7 și 8 vom arăta, pe grupe de mișcări, exerciții permise a fi executate în această perioadă. Între exercițiile fizice vor fi intercalate pauze prelungite, în timpul sedinței de gimnastică predominînd exerciții de respirație și relaxare. După fiecare exercițiu, gravida va căuta să adopte o poziție odihnitoare (culcat, cu o pernă sau două sub cap).

În raport cu particularitățile fiecărei femei și a fiecărei sarcini în parte, veți alege, pe rînd, din fiecare grupă de mișcări cite un exercițiu sau două pentru fiecare sedință de gimnastică. N.A. — Vă reamintim că pentru a da bune rezultate gimnastica va fi executată de dv. numai cu recomandăția medicului, în urma examenului medical.

Mișcări de brațe, trunchi, picioare

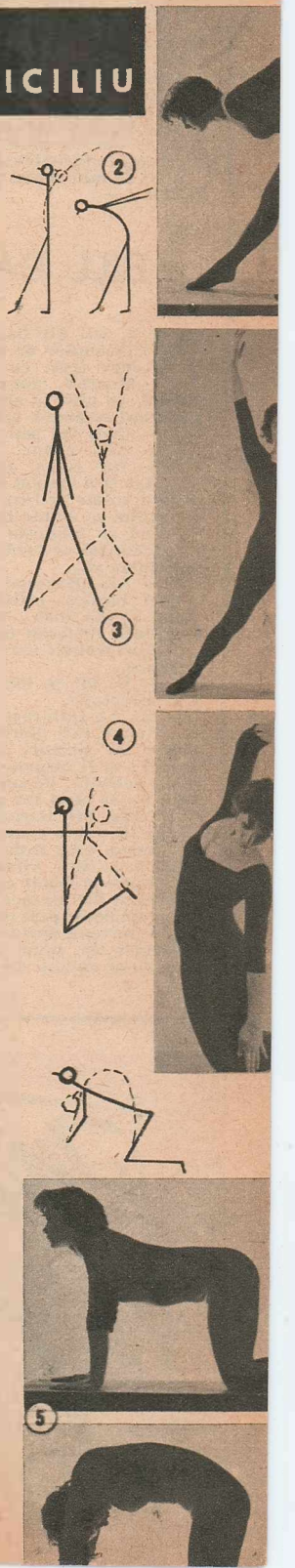
1) Din mers: rotarea amplă a brațelor, întovărășită de respirație adîncă. Rotarea se face de 8-10 ori în fiecare sens.

2) Stînd cu brațele întinse oblic înainte și în sus, piciorul stîng sprijinit înainte pe vîr: ducerea brațelor în sus, cu extensia trunchiului și brațelor (1). Aplecarea trunchiului înainte cu ducerea brațelor prin față jos și spre spate (2). Exercițiul se repetă de 3 ori cu fiecare picior sprijinit înainte.

3) Stînd, cu picioarele depărtate: fandare laterală pe piciorul stîng, în timp ce brațele se duc prin lateral, sus (1). Revenire la poziția de plecare (2). Aceași mișcare cu piciorul drept (3). Revenire (4). Executați fandarea de 4 ori pe fiecare picior.

4) Stînd pe genunchi, brațele întinse lateral: îndoierea trunchiului lateral spre stînga, în timp ce brațul drept se ridică, iar stîngul coboară pînă atinge solul cu degețele (1). Revenire la poziția de plecare (2). Aceași mișcare spre dreapta (3). Revenire (4). Repetați exercițiul de 3-4 ori pe fiecare parte.

5) Stînd pe genunchi, cu sprijin pe palme (pe patru labe): arcuirea spatelui cu înălțarea capului, privirea înainte (1) și revenire cu rotunjirea spatelui, privirea în jos, bărbia în piept (2). Executați exercițiul încet, de 5-6 ori.

SERGIU NICOLOV — Iași. E adevărat că substanțele radioactive ale apelor termale provin din elementele radioactive ale straturilor pămîntului pe care apele le străbat înainte de a fișni la suprafață. Aceasta nu înseamnă însă că un izvor termal indică neapărat un zăcămint de uraniu. Apele termale de la Gastein, spre exemplu, conțin substanțe radioactive fără ca în împrejurimi să existe zăcăminte de uraniu. Cu toate acestea, apele au întîlnit în drumul lor uraniu, dar l-au întîlnit dispersat în particule foarte fine în granitul vechilor Alpi și la distanțe destul de mari de locul în care izvorăsc. Firește însă că sînt și cazuri în care asemenea izvoare se află chiar pe locul sau în apropierea imediată a zăcămintelor — cum e cazul apelor de la Ioachimov, în R.S. Cehoslovacă, unde se găsește cel mai important minereu de uraniu, pechblenda. Dar aceasta nu înseamnă că putem generaliza, considerînd orice izvor cu ape ce conțin elemente radioactive drept un indiciu sigur al existenței unor asemenea zăcăminte.

MIHAIL ZUGRAVU — București. Nu trebuie să fiți nedumerit de faptul că nu obțineți microradiografia ce vi s-a făcut. Ceea ce interesează este rezultatul, nu filmul. În fond ce este o microradiografie? Este o imagine foarte mică, pe care o reproduce ecranul aparatului de roentgen în momentul cînd vi se face radiografia. Or, această imagine mică nici nu poate fi „citită” decît de specialiști, prin proiectare, marită pe un ecran. La ce v-ar folosi s-o aveți acasă, din moment ce vi s-a adus la cunoștință că rezultatul examenului s-a dovedit negativ?

N. TOADER — Vaslui. Primim cu plăcere fotografiile de la amatori, dacă sînt reușite, interesante, cu conținut și dacă sînt însoțite de toată documentarea necesară explicației. Portretul de care ne vorbiți n-a reușit fiindcă l-ați executat cu film

Isochrom, care nu e indicat pentru așa ceva, ci pentru peisajele în care domină culoarea verde. Aceasta deoarece Isochromul redă în nuanțe de cenușiu diferențele de tonalitate ale verdei. În schimb, roșul apare pe acest film negru intens. Așa se și explică nereușita portretului, la care buzele au apărut — după cum ne spuneteți — ca niște pete negre.

ROZINA TAUB — Galați. Termosul a prins miros neplăcut fiindcă l-ați păstrat în timpul nefolosirii astupat cu dopul, ceea ce nu e recomandabil. Umpleți-l cu apă rece în care adăugați un praf de copt și lăsați-l așa citeva ore. După aceea vărsați conținutul și clătiți bine cu apă curată (eventual și cu puțină sodă), iar dopul spălați-l cu apă fierdă și cu sodă. În orice caz, e bine să evitați, pe cit posibil, a mai pune supe în termos, cum ați făcut vara trecută.

ST. IONESCU — Oltenița. Ateneul Romîn a fost construit după planurile arhitectului francez Galleron. Construcția — pe care statul burghez-moșieresc a refuzat s-o finanțeze — a fost terminată în anul 1888, cu ajutorul unei contribuții publice („Dați un leu pentru Ateneu”). Societatea Arhitecților Romîni a luat ființă abia în anul 1891, din inițiativa profesorului arhitect Ion Mincu, care s-a ridicat împotriva stilului cosmopolit și

pentru o formulă artistică legată de tradiția poporului nostru. De la acest arhitect avem, de altfel, și azi construcții caracteristice în București, cum sînt — Școala medie nr. 10 „Zoja Kosmodemianskaia” (de lingă Grădina Icoanei), Bufetul „1 Mai” de la șosea s.a.

VASILE STOIAN — Tușnad. La sfîrșitul anului 1959 populația globului era de 2 miliarde și 900 de milioane de locuitori din care peste 1 miliard și 120 de milioane aparțineau țarilor din lagărul socialist (adică mai mult de o treime). În ritmul de azi al nașterilor (trei nașteri pe fiecare secundă) se prevede că în anul 2000 populația globului va atinge cifra de 6 miliarde 267 de milioane. Cea mai mare natalitate se înregistrează în China, unde numai în cursul anului trecut populația a crescut cu peste 15 milioane de locuitori. Savanții au stabilit că pămîntul poate hrăni — la stadiul actual al științei și tehnicii — de zeci de ori mai mulți oameni. Cu o singură condiție: să fie folosite metodele agrotehnice cele mai înaintate, care au fost experimentate cu succes și puse în aplicare în țările socialiste.

VIORIEL PASCU — Constanța. Pe muntele Piatra Craiului sînt două cabane și un refugiu. Aveți în primul rînd cabana Plaiul Foi la 849 m altitudine și cu o capacitate de 120 de locuri, apoi cabana Curmătura, la 1.470 m altitudine, cu 60 de locuri și „7 Noiembrie” la 2.047 m altitudine, cu o capacitate de 10 locuri. Vă mulțumim pentru aprecieri și vă urăm odihnă plăcută!

SILVIA MARINESCU — Ploiești. Mugurii de brad nu se culeg acum, ci primăvara, înainte de a se dezvolta frunzele, adică atunci cînd se prezintă sub forma unor mici conuri acoperite cu rășină. După ce se culeg, se usucă și se păstrează în vase bine închise, spre a-și conserva aroma. Se consumă sub formă de infuzii sau sirop și sînt indicați în afecțiunile bronhopulmonare.

AFURISITELE FANTOME...

Să mai spună cineva că nu e S.U.A. țara tuturor posibilităților! Vrei să devii medic, inginer, profesor? Nimic mai simplu. Te duci la prima agenție a scriitorilor fantomă (ghost writers) și-ți comanzi lucrarea de diplomă. E o agenție ca oricare alta, cu singura deosebire că, în loc să-ți oprești bilete pentru nu știu care vapor sau să angajezi o tînă girl cu care să-ți petreci seara, aici îți comanzi, după cum e cazul, discursuri, articole, alocuțiuni și chiar teze pentru doctorat...

În fișele colaboratorilor unei astfel de agenții figurează pînă la 100-150 de fantome, specialiste în chimie, medicină, finanțe sau simple necrologuri, taxate cu 1,5 cenți cuvîntul.

Lucrările universitare cu caracter științific și mai cu seamă tezele de doctorat se plătesc deobște destul de gras. Numai așa se explică sumele de zeci de mii de dolari la care se ridică lucrările de diplomă a 25 studenți new-yorkezi care s-au adresat unei asemenea agenții de „ghost writers”.

Agențiile de scriitori fantomă fiind totuși organizate și admise în S.U.A., ne întrebăm cu nespuse mirare ce l-o fi determinat pe procurorul Franck Hogan din New York să dispună arestarea celor șase fantome care au elaborat contra cost lucrările amintite mai sus ale celor 25 studenți?

Să fi pretins oare afurisitele astea de fantome un preț prea ridicat, speculînd la sînge niște bieți tineri, care altminteri ar fi trebuit să renunțe la dancierii și tripouri pentru a se pune serios pe învățatură?... Dar iată că același procuror dispune și arestarea a 9 dintre cele 25 de victime. Motivul? Aici chiar că nimeni nu mai înțelege nimic.

— La naiba! — a izbucnit în fața organelor anchetatoare unul dintre studenți, odrasla unui cunoscut businessman din New York. Nu mai ai voie să fii medic? Pe banii tăi?...

Între timp s-au făcut noi arestări, printre care cîțiva profesori învinuiți că... ar fi reușit cu bine la lucrarea de diplomă.

Nu cunoaștem încă pînă în prezent nici mobilul și nici rezultatul anchetei întreprinse de procurorul Franck Hogan. Se pare totuși că cei 25 de studenți sînt toți băieți unii și unii, odrasle unor oameni cu vază în societatea new-yorkeză. Cei alții, fantomele, sînt niște simpli executanți, angajați ai agenției respective, care în depărtata lor studenție au luptat cu mizeria, au visat și s-au speriat să ajungă cîndva medici, profesori și ingineri adevărați. Și uite că, pînă la urmă, parcă văd că oalei- sparte le vor plăti tot... afurisitele fantome.

Și să mai spună cineva că nu e S.U.A. țara tuturor posibilităților!...

BILL BARNES AND CO...

Nu, mr. Bill Barnes nu e un nebun obișnuit. Ca majoritatea oamenilor de afaceri din S.U.A., dumnealui suferă de o idee fixă: cu dolari se poate cumpăra orice. Miniștri, generali, guvernatori!... Orice. Pe unii îi cumperi cu bucată, pe alții la grămadă, cu guverne cu tot. Spui un preț, guvernul respectiv spune altul... ca la piață.

— Cum dai petrolul, neamule?

— Atît coane.

— Da' sarea, da' zahărul, da' cărbunele, da'... etc.?

Așa și-a umplut mr. Barnes safeul cu de toate. E drept că în ultima vreme pe turul pantalonilor săi de comisioajor al Wall-Streetului se adună tot mai multe vize de „simpatie”, dar acum, de cînd se folosește cu atîta succes helicoptorul de salvare!...

Deunăzi ce credeți că i-a trîsnit prin minte?! A pus mina pe telefon și...

— Alo, Havana? — face la telefon Bill Barnes din S.U.A. ...Aici „Barnes—petrol, zahăr și alte operații”... Vreau să cumpăr Cuba... toată Cuba... cu bani, cu bani... Ofer pe ea 10.000.000.000 de dolari. Preferați un cec, sau... Cum? Ce sînt?...

Convorbirea s-a întrerupt. Mr. Barnes a mai cerut o dată legătura.

— Vă fac pe toți milionari — a răcnit în receptor. Hai! Ce mai așteptați?

Iar s-a întrerupt legătura.

Acum „Bill Barnes — petrol, zahăr, etc.” nu mai înțelege nimic. Da' ni-mic. A primit răspunsul. Proiectul lui — declară el că i s-ar fi răspuns într-o scrisoare a autorităților cubane — frizează nebunfa. Poporul cuban nu-și va ceda niciodată țara, chiar dacă i s-ar oferi tot aurul din lunte.

Totuși Bill Barnes nu se lasă. Aleargă, încearcă întrevederi, tranzacții, oferă comisioane... mai speră. V-am spus că e nebun.

Nebun este însă doar în ochii celor care cunosc și apreciază lupta prin care viteazul popor cuban și-a cîștigat libertatea. În schimb probabil că pentru acei oameni de afaceri din S.U.A., care, ca și Bill Barnes, încă mai cred în forța de neînvinș a dolarului, propunerea pare cit se poate de firească. Și, probabil că fumiind elite o havană parfumată după un prînz copios, respectivii businessmen își spuu: „Ce fel de oameni or mai fi și cubanii ăștia care nu-și cunosc de fel interesul?!...”

Silviu GEORGESCU

500 KILOGRAME cîntărește acest pește prins în Marea Galbenă de către pescarii chinezi din provincia Șandun.

COMEDIA „PARTEA LEULUI”, de C. Teodoru, a fost prezentată în R. D. Germană. Iată o scenă din piesă, în interpretarea colectivului Teatrului „Maxim Gorki” din Magdeburg. În rolul lui Pompiliu (stînga), Karl Heinz Loehmke; în rolul maistrului Dima, actorul Karl Recke.

INSULELE COMMANDORE din Marea Bering (U. R. S. S.) sînt populate din belșug cu lutri marine (mamifere care trăiesc în apele din Nord). În fotografie: o colonie de cîteva mii de lutri, încălzindu-se la soarele de iulie.

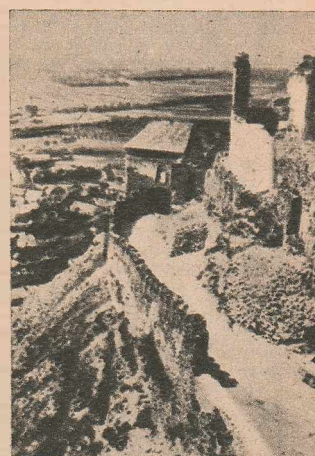
FAMILIA „MORMĂILĂ”, cu domiciliul în grădina zoologică din Praga, s-a născut cu încă trei membri. Cu „a-gaduinta” ucroniceii-mame, nou-născuții au putut fi vizitați și fotografiați!...

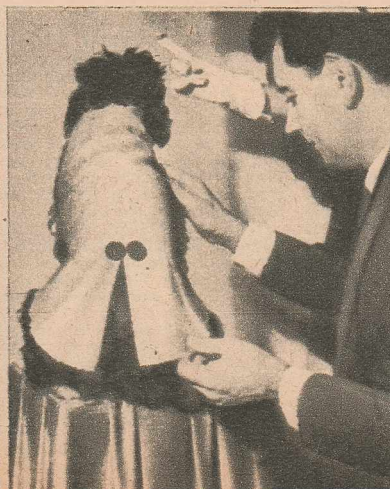
DE PE HIPODROM... LA SPITAL. Iată bilanțul unei curse de cai cu obstacole pe hipodromul Aintree din Anglia: 16, din cei 21 de jockey din cursă, internați în spital ca urmare a diferitelor leziuni, iar doi cai împușcați în urma fracturilor căpătate. În fotografie: cei doi cai, grav accidentați, și jockeyi lor, care n-au scăpat nici ei neatinși.

SCULPTORUL KEFI din Accra, capitala statului african Ghana, este vestit în țara sa pentru măiestria cu care clopește din trunchiuri de arbori adevărate opere de artă, purtînd pecetea specificului artei populare vest-africane.

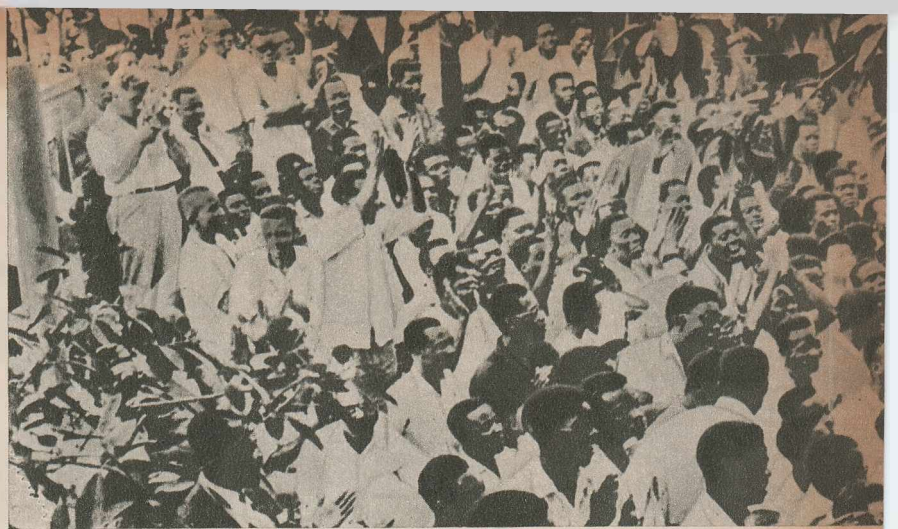
DIN TRECUȚUL ISTORIC AL UNGARIEI. Construit pe o stîncă în secolul al XIII-lea, castelul de la Sîmeș a fost dărîmat aproape în întregime, în 1713, de Habsburgi, care vedeau în el un simbol al luptelor seculare ale țărănilor maghiari împotriva împăraților. De cîtiva vreme forțarea de la Sîmeș se află în reconstrucție și în curînd va deveni un centru de atracție pentru numeroși turiști.

„MODA” PARIZIANĂ. La Paris, croitorul Jacques Huguy este foarte solicitat de către... cățele doamnelor din „înalta societate”. La „five o'clock”-urile stăpînelor, patrupezele apar în fracuri confecționate de acest „maistru”... După frizeri și dentisii, iată acum și croitorii pentru cîini. În aparență, „grișă înduioșătoare” față de animale. În realitate, un aspect tipic al putrefacției modului de viață capitalist.

PROBLEMA CONGOLEZA, ÎN IULIE 1960...

de Valentin SILVESTRU

Congo, pînă nu demult colonie belgiană, este o țară de 78 de ori mai mare ca Belgia. O sută de mii de europeni stăpîneau aici peste treisprezece milioane de africani. Africanii cer să nu mai fie stăpîniți, cam din anul 1920. Și tot cam de pe atunci li se comunică din sursă autorizată belgiană că nu sînt „copleși” încă pentru independență; „după belgieni pric-am fi banane” — a spus un fruntas african la conferința de la Accra.

Cine are o minte copilăroasă?

Congolezii vor să-și administreze singuri imensele bogății ale țării. Guvernul belgian, biserica catolică și monopolurile cu capital internațional nu sînt însă de aceeași părere. Acum doi ani, delegatul Belgiei în Consiliul de tutelă al O.N.U., Pierre Rijckmans, afirma răsplat că „oamenii primitivi sînt, desigur, incapabili de a-și da seama de binele comun. A le acorda drept de vot... aceasta ar compromite viitorul civilizației în Africa”. Totuși, cînd recent au căpătat drept de vot, congolezii au votat cu o majoritate zdrobitoare în favoarea partidelor naționale care cereau binele comun pentru toți locuitorii, nu numai pentru europeni.

În birourile societății belgiene „Uniunea minieră din Katanga de Sus” e afișată următoarea deviză: „Colonizatorii nu trebuie să piardă din vedere niciodată faptul că africanii au o minte copilăroasă”. Africanii au pierdut însă din vedere acest „fapt” și s-au bătut cu maturitate pentru dreptul la libertate.

Misionarii religioși au înființat zeci de institute și așezăminte pentru a răspîndi „doctrina supunerii”, dar în fruntea mișcărilor de stradă din anul trecut s-au aflat și cîțiva dintre fruntașii religioși negri, blamați apoi aspru de

autoritatea ecleziastică sub motiv că ar fi avut „momente de rătăcire”.

Guvernul belgian n-a putut să nu fină seama de mișcarea generală a populației băștinașe. Ca atare, după ce timp de doi ani a arestat cam 200.000 de africani, a dizolvat partidele politice, încarcerîndu-le liderii și masacrînd mii de oameni, a distrus așezări întregi și a proclamat că va face unele reforme (printre care „studierea desființării treptate și prudente a biciuirii în închisori”) — a redactat o cuvîntare monumentală regelui Baudouin în care acesta spunea că provincia va căpăta independență „în viitor”...

Uranu și lepră

Congo dispune de imense rezerve de nuci de cocos, bumbac, cafea, cauciuc, cherestea, aur, cobalt, mangoan, cupru, argint, diamante, tungsten, plumb, platină, radium, uraniu. Acestea intrau în proprietatea a patru-cinci mari companii capitaliste. Un african cîștiga de 64 de ori mai puțin ca un european. Îndelungata stăpînire belgiană înseamnă, printre altele, 300.000 de leproși, sute de mii de tuberculoși și cîteva milioane de malarici.

Congolezii voiau să-și schimbe istoria. Lupta poporului congolez, avîntul uriaș al mișcărilor de eliberare din țările coloniale și dependente, prestunța opiniei publice mondiale, existența atît de stimulative a lagărului socialist și politica fermă a țărilor socialiste la O.N.U. au silit guvernul belgian să declare că va acorda independența Congoului. Evenimentele ce au urmat sînt cunoscute.

...Un om tînr, înalt, cu ochi strălucitori, căruia închisorile din Leopoldville și Ruanda-Urundi i-au întins bine pielea pe oase, Patrice Lumumba, a rostit un discurs istoric, anticolonialist, pe care regele Baudouin și miniștrii săi l-au ascultat țepeni și transpirați; în toate casele și colibe de din Congo a apărut o fișe de pinză cu șase stele aurii — drapelul de stat; copiii au învățat în cîteva ore imnul național; a fost un entuziasm general, înălțător. De azi înainte, congolezii sînt stăpîniți Congoului” — a spus președintele statului, Kasavubu.

Niște „dezamăgiți”...

Dar stăpîniții bogățiilor congoleze au fost surprinși și... dezamăgiți. N-a fost vorba așa; vedeți, e o „neînțelegere”... Independență, da, însă nu și economică, nu și militară... Ca atare, un agent din Congo al colonialiștilor belgieni, Chombe, „dezamăgit” și el, proclamă „independența” de Congo

a provinciei Katanga, cea mai populată și mai bogată provincie a țării. Generalul belgian Janssens socotește că „în mod eronat” s-a crezut că armata congoleză va fi națională, ea însă „continuu” să rămînă belgiană. Ministrul Afacerilor Externe al Belgiei, Wigoy, ia cuvîntul în parlament, cerînd intervenția armată pentru „apărarea populației belgiene”, deși Lumumba declară că guvernul Congoului apără pe toți cetățenii, conform legilor țării, și că nimeni nu-i amenință. Cu concursul guvernului de la Bonn, companii de parașutiști belgieni decolează de pe aerodromul din Köln cu destinația Leopoldville. Reprezentantul britanic în Consiliul de Securitate apreciază cu mina cea mai serioasă din lume că „trupele belgiene îndeplinesc în Congo o operă umanitară”. Pe lîngă vocea răgușită a leului britanic, se aude în același sens și un chelălăit scurt al căfelului ciankaișist. Iar un purtător de cuvînt al Casei Albe afirmă că S.U.A. „sînt gata” să trimită trupe în Congo... Funcționarii lui Allen Dulles și colaboratorii mai vechi în grad ai Intelligence-Service-ului fabrică plini de zel știri fantastice: „Sovieticii vor să ocupe Congoul”; „Nu e oare o conspirație comunistă?”; „Congolezii sînt nemulțumiți de guvernul lor”; „Armata negrilor se răscoală”... Între timp, 23 de companii belgiene ocupă capitala statului Congo, mențin într-o stare de cvasiprizonierat guvernul legal, pun la cale asasinarea primului ministru și cer cu nerăsuinare președintelui statului „să restabilească ordinea”... Care ordine?...

Spre concluzia definitivă

Da, odinioară, fătărnicia și complotul ar fi triumfat poate vremelnic. Dar azi nu se mai poate. NU SE MAI POATE! Congo a rupt relațiile cu Belgia. Consiliul de Securitate a cerut Belgiei să-și retragă trupele. Toate statele libere din Africa s-au declarat alate să ajute Congoul. „Planul dinainte elaborat de guvernul belgian — cum zice ziarul american „New York World Telegram and Sun” — pentru a justifica amestecul și pentru a restabili puterea monopolurilor belgiene”, e demascat. Aceasta pentru că există pe lume Uniunea Sovietică și celelalte

Bucura libertății.

țări socialiste. Nu mai merge ca altădată. Kasavubu și Lumumba i-au scris lui Nikita Sergheevici Hrușciov. Iar tovarășul Hrușciov a răspuns: vă vom ajuta. „Dacă statele care săvîrșesc în mod direct agresiunea imperialistă împotriva Republicii Congo și cele care le îndeamnă la aceasta își vor continua acțiunile criminale. Uniunea Sovietică nu va ezita să ia măsuri hotărîte pentru curmarea agresiunii”.

... La ora cînd scriem aceste rînduri, copiii din Leopoldville beau lapte condensat ucrainean cu piine din griu nou de Kuban. Iar Consiliul de Securitate se întrunește în a doua ședință în problema congoleză.

Congo va fi liber și independent. Nu începe nici o îndoială!

Patrice Lumumba asaltat de ziaristi după alegerea sa ca prim-ministru al Republicii Congo.

REDACȚIA: București, Piața Științei.

Căsuța Poștală 3307 of. 33
Tel. 17.60.10 int. 1744.

ABONAMENTE

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei;
un an: 104 lei.

Prezentarea grafică:
Ion VULPESCU

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Științei
„I. V. Stalin”.

FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII

„DRUMUL HRISTINEI” (foto 1) — o producție a studioului „Bielorus-film” — înfățișează viața unei femei sovietice căreia războiul i-a adus cumplita încercări, rătăcindu-i complet existența, căminul, familia. Hristina nu se pierde însă sub imperiul nefericirii, găsind în societatea sovietică sprijinul de a-și trăi viața, puterea de a fi utilă oamenilor, de a-și crește cu teimeinic flioaică și a o ajuta să-și întemeieze un cămin.

Filmul este valoros nu numai prin înfățișarea biografiei Hristinei, ci și printr-o seamă de probleme de ordin moral pe care le ridică pe parcursul acțiunii și cărora li se dau răspunsuri înțelepte.

„N-AM UCIS” (foto 2), realizare cinematografică a studioului din Baku și a studioului „M. Gorki” din Moscova, aduce — sub inspirația condelului literar dar și a faptelor autentice de viață trăite de marele scriitor progresist turc Nazim Hikmet — imagini din lupta proletariatului dintr-o țară a Orientului Apropiat împotriva exploatării și robiei capitaliste. Filmul se concentrează asupra chipurilor a doi eroi, Ahmet și Nuri, din contrastul și conflictul caracterelor cărora se degajă pledoaria pentru luptătorul înflăcărat, demn, dezinteresat care este Nuri, fiu al poporului muncitor.

Un film cu o temă contemporană, de acuitate politică.

„ULTIMUL VIRAJ” (foto 3) — film

creat de cineștii estonieni din Tallin — aduce pe ecran lat o oră și jumătate de încercări sentimentalo-comice, dublate de pasionante întreceri motocicliste. Dol flăcăi iubesc aceeași fată; pe care-l va alege eroina? Răspunsul e greu de dat, mai ales cînd fiecare dintre pretendenți are în favoarea sa o sumă întreagă de argumente de natură morală și... sportivă (am uitat să spunem că și fata e o pricepută motociclistă). Cum însă tinerele din societatea noastră știu să cîntărescă cu seriozitate cînd e vorba de hotărîri importante, spectatorilor nu le va fi greu să ghicească deznodămîntul filmului, care l-a amuzat și l-a pasionat pînă la... „Ultimul viraj”.

„CEI 4 DE PE „MOANA” (foto 4) —

o producție ce poartă emblema studiourilor franceze — cuprinde narația unui interesant itinerar parcurs de patru navigatori îndrăzneți, imbarcați pe vasul breton „Moana”.

Corabie cu pinze și de doar zece tone, „Moana” este departe de a fi vasul ideal al unei expediții ce străbate Atlanticul și Pacificul, înfruntă Oceanul Indian, parcurge Canalul de Suez și călătorește pe apele Mediteranei. Acesta-i drumul „Moanei”, făcut în decurs de 37 de luni, cu toate riscurile, dezavantajele și delicile unei călătorii în care curiozitatea, entuziasmul și modestia i-au caracterizat pe participanți. Un film captivant, cu prețioase date documentare și cu personaje ce cuceresc simpatia noastră.

TURISMUL

de Al. MIRODAN

Am fost de curînd în Delta Dunării pentru cîteva zile cu O.N.T.-Carpazi și mă simt obligat să recomand cititorului excursiile inițiate de organizația noastră de turism.

Se pot scrie și se scriu cîteva mii de adjective în legătură cu turismul: aș dori să subliniez o vorbă doar: *cunoașterea*.

Turismul înseamnă în primul și în al patrulea rînd *cunoașterea*, el este unul din mijloacele cele mai sigure de înțelegere a lumii în care trăiești. Turismul e drum prin viață.

Înainte de orice, bineînțeles, turismul îți oferă prilejul să vezi colțuri din natură și așezări omenești. Sînt contemporani care nu știu ce este lumea contemporană, sînt cetățeni care nu-și cunosc țara; mai mult și mai ucigător de trist însă sînt orașenii care nu(-și?) cunosc orașul (cînd are peste 25.000 locuitori). Marele, de neprețuitul poate merit al O.N.T.-ului este că ajută la spargerea inerției, invitîndu-i și încetîndu-i pe oameni la ieșirea din „cadru” și pătrunderea în „necunoscut”. Publicitatea zilnică, organizarea bună*), tarifele accesibile par și sînt de fapt un fel de tenace ofensivă împotriva neștiinței de țară și lume, asemănătoare, în esență, cu activitatea (să nu-i spunem bătălie?) S.R.S.C.-ului sau a căminelor culturale. A vorbi despre turism nu înseamnă a vorbi despre rucsac ci despre un act profund de cunoaștere. Călătorii pe care am avut prilejul să-i învîrășesc în Delta Dunării s-au înfîlțit, cei mai mulți, pentru prima oară în viață cu locul acesta unic în țară și în Europa. Ei au văzut soarele apunînd la Tulcea, vase grecești acostînd la Sulina, pelicanii pe lacul Razelm, cherbanale la Mîla 23, sturioni la Jurilova, cercetări și cercetători într-ale stufului la Malie, plaja sălbatică și imensă pînă la orizont de mare de la Sfîntu Gheorghe. Ei au umblat cu vaporul și cu ceamurile și cu barca prin canale și desigur aflînd niște fapte pe care nu le șiau și s-au întors acasă cu un plus, îmbogățit. Drumetia înseamnă acumulare de viață; cînd ai coborît ostent în Gara de Nord ai mai multe în valiză decît ai posedat la plecare.

Turismul înseamnă pe urmă cunoașterea oamenilor. Cîtă revelație nu aduce un popas între două cherbanale. La stația sturionicolă-Litecov am înfîlțit noi, călătorii, un pescar mic, ars de soare, cărunțit, pe numele său Petre Chei, care ne-a dat explicații despre chipul cum se înmulțesc aici, cu metode științifice, sturionii. Era singur în pustietate Petre Chei, și avea un licăr de ironie și o replică fulgerătoare, de parc-ar fi fost el o stea pe un cer de apă și stuf. Medicii pricepuți aflați cu noi pe vas au rămas impresionați de știința precisă întru biologie a fostului pescar cu fostele sale patru clase primare; ingineri pricepuți aflați cu noi pe vas au rămas încremeniți de siguranța cu care omul din Delta răspundea, polemizînd adesea și mai înoldeauna cu succes, la întrebările tehnice privind mecanismele stațiunii.

— Vreți să vedeți în eprubetă sturion crescut la noi? Poftiți. Au mai rămas doi sau trei. Săptămîna trecută am dat cîteva, în schimb de experiență, unor cercetători.

— Se-abat pe aicea savanți?

— S-au repezit săptămîinile trecute cu barca niște profesori universitari din Uniunea Sovietică. Am discutat cu ei vreo cîteva ceasuri. Eu am spus la un moment dat: Leonid Mihailovici, principalul în materie de sturioni este...

Nu spuneam eu că făcînd turism te îmbogățești în cunoștințe?

*) În general...

Sîmbătă și duminică, baza hîpică din Calea Plevnei a găzduit un interesant concurs. Iată-l pe concurentul Costea de la „Știința” trecînd unul din obstacole.

În confruntarea dintre echipele de polo Progresul și Voința, ambele din București, cîntînd pentru campionatul republican, victoria a revenit primei formații. În fotografie: portarul de la Voința evită marcarea unui gol, trimițînd mingea peste bară.

În cadrul grupeii a IV-a a barajului pentru categoria B la fotbal, duminică s-au desfășurat pe Stadionul Republicii din Capitală meciurile Steaua Roșie Bacău-Unirea Botoșani (7-1) și C.S.M. Brăila-Penicilina Iași (4-1). În fotografia 1: fază din partida C.S.M. Brăila-Penicilina Iași. Tot pe Stadionul Republicii, în aceeași zi, a avut loc încheierea celei de-a XIII-a ediții a „Cursei Scînteii”. Fotografia 2: Eugen Mihăilă, cîștigătorul ultimei etape, la sprintsul final pe pista stadionului.

În zorii zilei de 10 iulie, membrii filialei „23 August” din București a Asociației Generale a Vinătorilor și Pescarilor Sportivi din R.P.R. au organizat la lacul Floreasca un concurs de pescuit. Cei 44 de concurenți s-au aliniat de-a lungul malului în „ștanduri” stieci delimitate prin stegulețe multicolore, iar pentru fiecare doi undițari a fost fixat un arbitru. Premiul întâi l-a revenit tovarășului Veștemean Ioan, muncitor la F.R.B., care a întrunit 1.440 puncte (96 peștișori în greutate totală de 960 gr), iar premiul II tovarășului Ionescu Vasile, muncitor la uzinele „23 August”. În fotografii: concurenții aliniați la „start” (stînga) și concursul în plină desfășurare (dreapta).